

MARTINUS CENTER KLINT

BOG- OG ARTIKELGRUPPE – 2018
UGE 1 OG 4

VORES FORHOLD TIL ÅNDSVIDENSKABEN OG TIL LIVET

©Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udprintes i enkelte kopier til dit eget private brug.

Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug.

Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk på www.martinus.dk.

Læs mere om ophavsretsloven på www.retsinformation.dk.

Om boggruppen

Vi læser og samtaler ud fra artikler eller bøger. Der skal således læses som forberedelse til hver dag.

LÆSEPLAN

Fra Artikelsamling I

<i>ART. 3: Til læserne! (1933)</i>	3
<i>ART. 14: Omkring min skabelse af Livets Bog (1941-42)</i>	7

TIL LÆSERNE!

1933

af Martinus

3.1 *Den guddommelige visdom vælder frem alle vegne*

Den jordiske menneskehed er nu nået frem til et stadium i sin udvikling, hvor den må lære at forstå, at den guddommelige visdom vælder frem alle vegne. Gud taler til menneskene gennem alle ting, behagelige og ubehagelige, gennem kriser, fattigdom og arbejdsløshed, gennem krig, revolution og lidelse såvel som gennem sundhed, styrke og velvære, gennem kærlighed, tolerance og visdom. Alt er udstråling af det samme væsen. Alt er en ud over verden, gennem hele universet, gennem mikrokosmos og makrokosmos rungende røst eller tale. Den vibrerer gennem stjernernes skin. Den lyser i klodernes gang. Den hviskes gennem den sagte brise og mumles i skovens dyb. Den fløjtes gennem fabrikernes sirener og mærkes i maskinernes larm. Den synges over vuggen og tales ved graven. Den er anelse, vished og tro. Den er viden, erkendelse og håb. Den er død, opstandelse og liv. Den er farve, vibration og lys. Den er alt, hvad der overhovedet kan sanses, tænkes og opleves. Og da denne tale, jo mere den forstås af individet, viser sig som en bekræftelse på, at "alt er såre godt", vil den altså være identisk med den allerhøjeste kærlighedsmanifestation og visdomsforkyndelse. Det vil derfor ikke være vanskeligt at forstå, at det vil være identisk med naivitet at begynde på at monopolisere, indkapsle eller begrænse denne almægtige røst til kun at kunne udgøres af en enkelt religion, sekt eller tro, til kun at kunne manifesteres gennem et dogme, en prædikant eller et medium, gennem en bog, et blad eller et "budskab" osv., ligegyldigt hvor guddommeligt og oprigtigt enhver af disse realiteter så end måtte være. Dette må naturligvis ikke forstås således, at nævnte realiteter skal forklejnes eller ignoreres, men den nuværende udvikling kræver, at menneskehedens øjne må åbnes for, at disse hver især kun udgør en enkelt stråle, en enkelt sætning i den førnævnte samlede guddommelige kærlighedsmanifestation og visdomsforkyndelse. En hvilken som helst anden form for opfattelse, der går ud på at gøre nogen af disse realiteter til "eneste saliggørende", er illusorisk og som sådan underminerende for den i den pågældende realitet nedlagte guddommelige kraft. En åben erkendelse af, at "alle ting tjener dem til gode, som elsker Gud", hvilket vil sige en forståelse af, at kun alle livets erfaringer tilsammen kan danne den guddommelige lære, den guddommelige undervisning, den guddommelige kærlighed, der alene kan føre individet fremad mod en forklaret tilværelse eller gøre det til "et med vejen, sandheden og livet", vil således være den basis, på hvilken den nu begyndende ny verdensperiode vil komme til at hvile.

3.2 *Et kærlighedscean der er en naturlig sammenslutning af kærlighedsdråber*

Når mit arbejde, hvilket vil sige det udkomne første bind af "Livets Bog", mine foredrag og de herpå baserede studiekredse landet over, er begyndt at vække interesse, er begyndt at skabe bevægelse, er det i henhold til det før beskrevne absolut nødvendigt, at denne bevægelse ikke bliver vildledt til at begrænse, indkapsle eller krystallisere sig i en forening, sekt eller et trossamfund og derved blive et ensidigt monopoliserende "eneste saliggørende". Det er nemlig mit arbejdes mission at vise menneskene hen til Guds egen i form af de daglige erfaringer og oplevelser manifesterede "tale" og derigennem gøre dem til frie åndsforskere og ikke til en kunstig åndelig sammenslutnings "embedsmænd" og "undersåtter".

Desuden kan intet som helst åndeligt foretagende i absolut realistisk forstand holdes sammen uden på basis af kærlighed og den deraf følgende evne til praktisering

af idealisme, tolerance og respekt for alt og alle. Enhver åndelig sammenslutning på andre former for basis såsom: aftaler, kontrakt eller medlemskort, vil derfor være uægte eller hykleriske i samme grad som "medlemmerne" mangler evne til at repræsentere eller praktisere disse sammenslutningers love, aftaler, læresætninger eller idealer. Men en sammenslutning, der udelukkende er baseret på den medfødte kærlighedsevne hos individerne, er jo en ægte eller naturlig sammenslutning og kan kun eksistere under begrebet: "Hvad Gud har sammenføjet kan menneskene ikke adskille". Den behøver derfor ingen love, ingen aftaler, ingen forskrifter, ingen løfter for sit sammenhold. Hvert enkelt "medlem" er jo en "dråbe" af kærlighed. Og ligesom vanddråben er prædestineret til at smelte sammen med andre vanddråber og derved er med til at skabe oceanet, således er "kærlighedsdråberne" også prædestinerede til at smelte sammen med andre "kærlighedsdråber", hvorved den naturlige sammenslutning eller et "kærligheds ocean" kommer til syne. Men ligesom vanddråben ikke kan indgå forbindelse med olie- eller fedtdråber, således kan "kærlighedsdråben" heller ikke indgå forbindelse med "intolerance-", "misundelses-", "griskheds-" og "bagtalelesdråberne" osv. Og det er jo netop dette, der, om end ubevidst, søges foranstaltet ved de mange forskellige religiøse sammenslutninger eller foreninger. Disse er i stor udstrækning at ligne ved en flaske, i hvilken man ved hjælp af et "medlemskort" har blandet "kærlighedsdråber", "intolerance-", "misundelses-" og "griskhedsdråber" osv. sammen og forsynet "flasken" med en etikette, på hvilken der står "ren kærlighed". De allerfleste sådanne "flasker" eller religiøse sammenslutninger inden for jordens zoner viser i en ikke ringe udstrækning reaktioner mellem sådanne usammensmelte- lige "dråber" inden for deres respektive rammer eller begrænsninger, men som ukendt med de virkelige fakta naturligvis påberåber sig at være udtryk for den rene, uforfalskede kærlighed, visdom eller eneste saliggørelse. Det er denne illusoriske tilstand, verden begynder at få øjnene op for, og som jeg ønsker at føre alle interesserede venner af mit arbejde udenom.

3.3 *Livets Bog er en kærlighedens bog, der ikke stimulerer til forenings- og sektdannelse*

Da "Livets Bog" er kærlighedens bog, vil den ganske naturligt blive accepteret af alle "kærlighedsdråberne" inden for sekterne, inden for sammenslutningerne, inden for religionerne verden over, eller med andre ord, den er et redskab for alle sådanne væsener, der i kraft af deres udviklede kærlighedsevne allerede af Gud er sammenføjet. Der behøves derfor ingen ydre foranstaltninger, medlemskaber eller kendemærker på denne naturlige åndelige sammenslutning. Alle bærer jo deres "stempel", deres "medlemskort" til syne i deres væsen. De væsener, der ikke bærer medlemskabet i deres væsen, men kun i et papirbevis eller foreningsmærke, kan jo kun imponere naiviteten eller ligesom "gode ord fryde dårer".

Da jeg således er fuldt indforstået med, at Gud alene kan sammenføje og adskille, har jeg absolut intet hermed at gøre. Jeg kan derfor ikke på nogen som helst måde være basis for åndelige ordensdannelser, religionsstiftelser, sektmanifestationer eller andre former for særlige ydre sammenslutninger, men er udelukkende kommen til verden for at være en hjælpende faktor i den af Gud selv her på jorden allerede oprettede "menighed", hvis "medlemmer" er "kærlighedsdråberne" eller de utalte skjulte væsener, der inden for alle samfundslag, alle sekter, alle trosforbund, alle verdensanskuelser i dag kan elske sin næste, kan tolerere andres opfattelse af universet, livet og Guddommen, har respekt for alt levende og som derfor vægrer sig ved at skabe sorg, dræbe, slagte og lemlæste. Til disse er jeg sendt, og kun disse vil komme mig i møde. Alle andre behøver mig ikke, for de kan ikke forstå mig. Ja, de vil endog skabe modstand mod min mission gennem deres endnu ikke overvundne lavere tendenser såsom intolerance, uærlighed og bagtalelse osv., ganske uanset af hvor fremtrædende embeder, grader eller klasser de så end måtte repræsentere inden for deres respektive orden, sekt eller trosbekendelse. Men over for disse væsener har jeg kun "at vende

den højre side til, når jeg bliver slået på den venstre”, og mane alle andre til at “tilgive dem, thi de véd ikke, hvad de gør”. Gud vil tale til dem ad andre veje, fra andre planer, gennem andre bevidsthedslag.

3.4 *Et fundamentalt led i mit arbejde er manifestationen af Livets Bog*

Med hensyn til mit arbejde vil det altså være baseret på, uden at nogen derfor behøver at give afkald på deres eventuelle åndelige støtte eller inspirerende kraft fra andre åndscentrer eller visdomskilder, det være sig religioner, sekter, bøger eller blade, at være inspirerende for alle mennesker, i hvem der er tolerance, næstekærlighed, åndelig interesse og længsel efter en højere form for oplevelse af livet samt har talent for forståelse af den ny verdenskultur.

Som fundamentalt led i dette mit arbejde er manifestationen af “Livets Bog”, der igen er det samme som analyserne af verdensaltet, livet og dets love, Guddommen og de levende væsener, i form af en eneste logisk sammenhængende tankerække synliggjort ikke alene for “troen” eller følelsen, men også for forstanden eller fornufften, og som atter garanterer samme bogs identitet som absolut sandhed i kraft af, at nævnte tankerække går op i livets evige og sluttelige generalfacit: “Alt er såre godt”. Men af denne bog er som bekendt endnu kun første bind udkommet, idet de efterfølgende bind jo ikke er færdige. Da disse binds manifestation ikke lader sig udføre i løbet af hverken dage eller uger, men kun i løbet af år, har jeg ikke tænkt mig, ligesom jeg heller ikke kan føle det rigtigt, at trække mig tilbage til en skjult ensomhed og overlade alle mine allerede opnåede mange venner og interesserede til en blind og underminerende ventetid, medens jeg fuldfører de kommende bind. Imidlertid vil det være umuligt for mig at hellige mig foredragene, da disse jo kræver rejser, og rejser kræver tid, hvilket igen kun kan betyde sinkelse, ja måske endog en hindring for bogens videre fuldendelse. Naturligvis mener jeg, at jeg, i lighed med hvad jeg plejer, vil kunne afholde nogle enkelte foredrag af og til ved sådanne lejligheder, hvor dette ikke sinker mit arbejde på bogen, men helt gå op i disse kan jeg ikke, før “Livets Bog” er færdigmanifesteret.

3.5 *Bladet “Kosmos” er et nyttigt supplement til mit arbejde*

Derimod vil der altid være så mange øjeblikke tilovers, at jeg kan skrive artikler om forskellige af tidens aktuelle emner, belyst fra det kosmiske plan eller ud fra de retningslinjer, i hvilke de vil komme til at udvikle sig i den ny verdenskultur. Samtidig føler jeg også nødvendigheden af, at de, af de talrige spørgsmål, der bliver rettet til mig, der kan have almen interesse, må besvares. Da det jo vil kræve alt for megen tid at skulle besvare hvert enkelt spørgsmål personligt, vil man kunne forstå, at et blad som nærværende (“Kosmos”, red.) kan være af uvurderlig nytte. Når dertil kommer, at der i dette også kan oprettes en rubrik for fortolkning og uddybning af de for de uøvede eller utrænede åndsforskere sværeste og vanskeligste punkter i “Livets Bog”, og hvorved denne således skulle blive tilgængelig for en endnu større kreds, end det ellers ville være tilfældet, samtidig med at der også skulle være en rubrik, i hvilken de interesserede læsere, der måtte sidde inde med bekræftende eller for Sagen fordelagtige erfaringer, kunne komme til orde, synes nødvendigheden af et sådant blads udgivelse at være af en sådan karakter, at den ikke mere kan undgå at være en samvit-tighedssag for de med mit arbejde eller min mission mest fortrolige personer. Og det er da også på basis af sådanne forstående menneskers varme interesse og opofrelse for Sagen, at de økonomiske hindringer for første bind af “Livets Bog” og øvrige realiteter Sagen vedrørende blev overvundne, og at nærværende blad hermed begynder at udkomme. Dette er så meget desto mere påskønnelsesværdigt, eftersom “Livets Bog” koster en ikke helt ringe formue at fremstille, ligesom et bladforetagende heller ikke er nogen billig foranstaltning.

3.6 “Kosmos” og “Livets Bog”

Da “Livets Bog” såvel som “Kosmos” ikke er baseret på nogen som helst form for økonomisk spekulation i okkulte evner eller psykisk viden ved sensationel tilfredsstillelse af den meget udbredte vulgære og usunde jordmenneskelige nysgerrighed, men udelukkende er baseret på åbenbarelsen af det for den samlede menneskehed absolut “eneste fornødne”, ganske uden hensyn til, om denne åbenbarelse eller belysning af de virkelige fakta virker “kedelig” eller “sensationel” for det store flertal, og da en højere åndslitteratur jo endnu ikke er den mest efterspurgte, er hverken “Livets Bog” eller “Kosmos” noget stort udbyttegivende forretningsforetagende. Men jeg håber, at alle, der virkelig har haft glæde og udbytte af at læse den udkomne del af “Livets Bog”, også vil få glæde og udbytte af at læse “Kosmos” og støtte dette med sit abonnement, i særdeleshed når man derved er med til at bevirke, at mit arbejde kan gøres lettere økonomisk tilgængeligt og derved nå ud til en kreds af søgende mennesker, til hvilken det ellers ikke ville nå.

Med hensyn til bladets kommende indhold kan her nævnes, at følgende aktuelle emner, såsom: ligbrænding, fosterfordrivelse, seksualisme, vivisektion, tvangstanke, naturlig ernæring, narkotiske nydelser osv., foruden faste rubrikker: “Fortolkning af Livets Bog” og “Spørgesiden” af mig selv vil blive behandlet. Endvidere vil der også blive gjort plads for andre personers for Sagen gavnlige erfaringer og oplevelser, i særdeleshed når disse er af en sådan natur, at de ikke forstyrrer bladets karakter, der ligesom “Livets Bog” skal holdes oppe på et niveau, hvor det ikke bliver et angreb på nogen eller noget, men derimod et universalt defensorat for alt og alle og således i harmoni med livets virkelige facit være en omfavnelser af alle, der retter blikket mod de evige fakta, eller alt, hvad der kommer ind under begrebet “at elske sin næste som sig selv”.

I april 1933 udkom det første nummer af tidsskriftet *Kosmos*, der dengang udkom en gang hver måned, og dette første eksemplar af Martinus' eget månedsblad indledtes med denne artikel.

OMKRING MIN SKABELSE AF LIVETS BOG

1941-42

af *Martinus*

14.1 *Skabelsen af Livets Bog er fundamentet for hele min fremtræden og tilværelse*

Jeg vil gerne her i det nye år give læserne en lille orientering med hensyn til skabelsen af "Livets Bog", der jo er det absolutte fundament for hele min fremtræden og tilværelse.

Til de mange trofaste læsere har jeg den glæde at kunne meddele, at andet bind nu er meget nær sin afslutning. I oktober sidste år passerede andet bind i sideantal samme størrelse som første bind. Og jeg må derfor med det nuværende kapitels afslutning lade afsnittet "Kosmisk Kemi", af hvilket der endnu er et kapitel, samt de til afsnittet hørende symboler med tekst, tilbage at manifestere, fortsætte ind i tredje bind. Dette nye bind vil således blive påbegyndt umiddelbart efter det nuværende kapitels snarlige afslutning. Det bliver antagelig til april eller måske lidt før.

Med hensyn til skabelsen af "Livets Bog", har jeg, takket være den store part af mine læsers overordentlige trofasthed, den glæde kun at kunne berette, at skabelsen af dette mit hovedværk støt og roligt går sin egen stille gang fremad imod dets fuldbyrdelse.

14.2 *Livets Bog er absolut upartisk, ligesom en hvilken som helst anden sand videnskab*

Da de udkomne dele af nævnte værk nu er nået frem til mange mennesker, og disse naturligvis ikke alle står på samme intellektuelle trin, kan det ikke undgås, at der uden om den virkelige og sande forståelse af nævnte værk vil opstå mange andre særegne, mere eller mindre fejlagtige meninger, opfattelser eller former for kritik af samme værk. Og jeg har derfor ment det gavnligt her at give et orienterende overblik over de forskellige hovedformer for kritik og kritikere, der kan fremkomme over "Livets Bog".

Først må man naturligvis selv forstå dette værks særlige egenartede natur, dets mission og nødvendighed i livet. I modsat fald vil man hverken kunne forstå den kritik eller de kritikere, det kan afføde, og vil således være ganske uden fundamental støtte eller holdepunkt for sin egen eventuelle sympati for eller kærlighed til sandheden eller lyset i omtalte værk.

Hvad er da den sande karakteristik af, eller hvad kan der med rette siges om "Livets Bog"? – Om dette mit hovedværk kan der med rette absolut kun siges, at det ikke i noget som helst tilfælde skaber inhuman modstand imod "nogen" eller "noget" og kan således i sig selv aldrig tages til grundlag for skabelsen af inhumane revolutioner, oprør og oprørere eller nogen som helst anden form for manifestation eller udløsning af det dræbende princip. Dets idemateriale er hverken "dansk", "tysk" eller "engelsk", lige så lidt som det rummer nogen som helst anden form for "nationalisme". Det kan umuligt tages til indtægt for noget særligt folk, noget særligt politisk eller religiøst parti. Det er i sin natur manifestationen af tankearter, der udgør forståelsen af alt bevidsthedsliv, og er som følge heraf lige så absolut upartisk i sin forekomst som

en hvilken som helst anden sand videnskab.

Da nævnte værk er udgørende en fundamental videnskab om livet og dermed udgørende en faktor i al belæring om, hvad der skaber harmoni og disharmoni i det levende væsens liv og tilværelse såvel som i nationers, kulturers eller menneskesamfunds fremkomst, kulmination og undergang, kan dets tankemateriale eller analyser ikke undgå at blive fundamentet for skabelsen af en absolut "varig fred" imellem folkene, imellem riger og lande overalt på jorden. Thi ligesom en fabrik, en maskine eller en anden form for indviklet skabelse ikke kan eksistere fuldkommen uden at være identisk med et produkt af videnskab, således vil en "varig fred" umuligt kunne skabes uden ligeledes at være et produkt af videnskab.

14.3 *Fred kan ikke dikteres på basis af andre menneskers nedværdigelse, slaveri eller underkastelse*

At skabe fred på grund af ukultiverede begær eller former for havesyge, at skabe fred på grund af overlegne magtmidler alene, at skabe fred på basis af overtro, religiøse overleveringer, trosformaliteter, sakramenter og dåbsforanstaltninger, skønne ceremonier, parader eller optog lader sig ikke gøre i en verden, der bygger undervisningspaladser, universiteter og læreanstalter i stor stil for sin opvoksende ungdom og dermed opdrager den til fuldstændig videnskabelig, hvilket i virkeligheden vil sige "sandhedskærlig", indstilling over for alt i livet og tilværelsen. Denne opvoksende, videnskabeligt og dermed "sandhedskærligt" indstillede ungdom vil forlange virkelig videnskabelig begrundelse for absolutt alt. Det usynlige i tilværelsen må lige så vel videnskabeliggøres eller begrundes som det synlige. Skal den gå med i krig, må der være et videnskabeligt grundlag herfor. At lemlæste andre mennesker, at sprede død og ødelæggelse i andre menneskers livsrum, at tilintetgøre kulturværdier, resultater af tusindårige traditioner såvel som dermed at udsætte sig selv for lemlæstelse, for at blive gjort til invalid eller menneskevrag til byrde og besvær for sine omgivelser eller medvæsener, eller på anden måde gøre sig selv og pårørende til genstand for store ofre, savn og lidelser, kan ikke i fremtiden være beslutninger, der kun hviler på materiel eller religiøs fanatisme, hovmod, begær efter at tilhøre materiel storhed og magt, begær efter at tilhøre en sådan overklasseform, der kun kan brillere med overdreven kapitalstyrke med tilhørende frådseri og luksus baseret eller opretholdt på andre menneskers økonomiske slaveri, primitivitet eller sjælelige uformuenhed.

Men lige så vældigt, som der må være videnskabelig begrundelse for ethvert menneskes deltagelse i krig, må der også være en videnskabelig begrundelse for ethvert menneskes accept af fred. En fred, der dikteres på basis af andre menneskers nedværdigelse, slaveri eller underkastelse i fortabelse af alle ædlere rettigheder eller betingelser for udvikling i sund frihed og normalt velvære, kan aldrig i noget tilfælde være en fred, der hviler på videnskabelig begrundelse. Den er krigsårsag i renkultur. Revolutioner og blodsudgydelser er de foreteelser en sådan "fred" uundgåeligt overalt har i sit kølvand.

14.4 *Livets Bog indeholder livsmysteriets løsning i en logisk sammenhængende tankerække*

Menneskeheden er således nu, mere end nogen sinde, i smeltediglen. Kulturerne kan ikke mere hvile på blindhed, primitivitet og overtro eller kunstig propaganda, reklame eller anden form for tilsløring af absolutte fakta. Fremtiden må hvile på videnskab, videnskab og atter videnskab i alle foreteelser. Kun sand videnskab kan være absolut sandhed. Og kun den absolutte sandhed kan være lys. Og kun dette lys kan i sin internationale, upartiske fremtræden være det altoverstrålende mentale solskin, der kan danne basis for en "varig fred" eller udfri jorden af det mørke, der i dag lægger verden øde.

Og det er i kontakt hermed, at "Livets Bog" bliver manifesteret. Den er en manifestation af tanker, symboler og tekst, hvorved livsmysteriets løsning er synlig-

gjort. Man kan derfor aldrig nogen sinde komme uden om de kosmiske analyser, der udgør dens indhold, hvis man vil nå frem til erkendelse af livets absolutte sandhed eller virkelighed. "Livets Bog" indeholder således i en logisk sammenhængende tankerække dette mysteriums løsning og kan som følge heraf give den dertil udviklede læser, forsker eller sandhedssøger det overblik over livet eller tilværelsen, det kendskab til hans egen ophøjede identitet som "gudesøn" og som sin egen skæbnens udødelige eller evige skaber, der alene kan udgøre den opstandelse fra primitivitet og indbildt dødelighed, fra dyr til menneske eller til den forherligelse, forklarelse eller kærlighed, der er den absolutte sandhedssøgers dybeste attrå igennem jordlivene på hans vandring imod lyset.

Ved at være et til tanker omformet kosmisk lys, er "Livets Bog" således "ét med vejen" fra mørket. Ved at være udtryk for absolut virkelighed er den "ét med sandheden". Og da den er sandhed, er den "ét med livet".

14.5 *Uselviskhed, humanitet og kærlighed er nødvendigt for at forstå Livets Bog. Den kritik, man manifesterer over Livets Bog, er en afsløring af ens egen kærlighedsstandard*

Nu vil måske en eller anden mene, at ovennævnte sikkert er lidt vel meget sagt om en bog, skabt af en tilsyneladende almindelig mand. Og det er naturligvis givet, at en så usædvanlig karakteristisk af en bog ikke kan accepteres, så længe den kun er en påstand fra dens skabers side. Og det gør ikke sagen bedre, så længe man slet ikke har læst den. Og spørgsmålet bliver endda yderligere, navnlig med henblik på "Livets Bog", om det i virkeligheden gør det bedre, at man har læst den. Læsning alene gør det absolut ikke, selv om den naturligvis er en faktor, der ikke kan undværes, hvis man vil bedømme nævnte bog retfærdigt. Der er nemlig en anden stor faktor, der må være til stede, for at man kan være i besiddelse af evnen til at manifestere den absolut sande bedømmelse af nævnte værk. Denne faktor må, i henhold til, at "Livets Bog" er et værk om uselviskhedens og humanitetens kulmination i form af kærlighed, uundgåeligt være den, at man selv er i kontakt med nævnte bevidsthedstilstand. I samme grad som man i sin fremtræden mere eller mindre mangler denne kontakt, i samme grad er man ude af stand til at forstå eller acceptere "Livets Bog". Den kritik, ethvert væsen manifesterer over samme bog, vil således i realiteten aldrig i noget som helst tilfælde kunne eksistere uden samtidig at være en afsløring af det pågældende væsens egen kærlighedsstandard og dets herpå baserede intellektuelle trin. At dette er rigtigt, viser efterfølgende analyse af de "kritikere" og den "kritik", der kan opstå over "Livets Bog".

14.6 *A-kritikerne er de væsener, der er mest i kontakt med sandheden i Livets Bog*

Med hensyn til "kritikerne", vil vi her først nævne de væsener, der er mest i kontakt med sandheden i "Livets Bog", hvilket altså vil sige de væsener, i hvis bevidsthed humanitet og kærlighed er altbeherskende faktorer. Sådanne væsener opnår allerede ved første gennemlæsning af omtalte kærlighedsværk et overmåde stort resultat, får svar på en mængde problemer, der er helt i kontakt med, hvad de selv intuitivt føler må være absolut rigtigt. De glæder sig meget over bogen og føler studiet af dens indhold som en sand mental vederkvægelse, ja, som en behagelig tilfredsstillelse af en længe næret hunger.

I kraft af deres overordentlige kærlighedsnatur bliver studiet af "Livets Bog" omsat til en altoverskyggende forståelse og en herpå baseret tolerance over for alt og alle. De har så at sige passeret "tærskelens vogtere" og er således i sind og væsen permanent knyttet til lyset eller sandheden i "Livets Bog", eller hvor som helst den ellers måtte være at finde. At deres "kritik" af sandheden eller livets kosmiske analyser og dermed af "Livets Bog" kun kan være og blive "lys" er naturligvis en selvfølge. De er således af naturen sandhedens "fødte" disciple og bliver humanitetens eller

kærlighedens sande fremførere eller fakkelbærere i mørket. Al selvished er langt borte fra disse væsener. I deres sind er der kun ydmyghed og ærefrygt for livets absolutte sandhed og dens virkelige fortolkere.

Denne væsensgruppe vil vi kalde "A-kritikerne".

14.7 *B-kritikerne har et mindre talent for humanisme og kærlighed end A-kritikerne, men takket være deres gode intelligens kan de inspireres af Livets Bog, og de bliver således mere teoretikere end praktikere*

Samtidig med ovennævnte ædle sandhedssøgere findes der en anden serie sandhedssøgere. På disse væsener mærker man straks, at deres sympatiske anlæg er mere usikre. Der er mindre talent for humanisme og kærlighed i deres væsen end hos "A-kritikerne". Og som følge heraf kan de heller ikke i nær så høj grad som disse forstå sandhedens analyser i "Livets Bog". Dog kan de ypperste af disse blive meget begejstrede for dens indhold, men de kan ikke som de førnævnte væsener opleve dens analyser – med hjertet. Deres begejstring skyldes kun en overlegen intelligens. Og deres tilknytning til samme bog bliver derfor i en altovervejende grad baseret på hjernen. Resultatet heraf bliver derfor dette, at disse væsener mere bliver "teoretikere" end "praktikere". De kan blive overordentlig begejstrede for åndsvidenskabens analyser og disses ophav eller andre autoriteter inden for samme videnskab. Og under en sådan begejstringens bølge kan deres endnu ufærdige naturer i stor udstrækning tvinges i baggrunden, således at de samme væsener i det pågældende tidsrum bliver tilsvarende uselviske, ja, kan endog bringe et åndsarbejde, de kommer i berøring med, store ofre. Men da det som nævnt endnu ikke er blevet deres talent eller natur at forstå åndsvidenskabens sande natur og absolutte mål: uselvished, står og falder førnævnte uselvished med deres begejstring for nævnte videnskab. I samme grad som sådanne væseners møde med åndsvidenskaben og dens repræsentanter er blevet noget dagligdags, og de samme væsener således på en måde er blevet "gamle i gårde" inden for nævnte videnskabs område, i samme grad mister nævnte videnskab sin stimuleringssevne over for de pågældende væsener. Og deres egen sande natur, hvilket vil sige den, der oprindeligt endnu er deres "C-viden" eller vanefunktion, begynder igen at få overtaget over deres vilje og handlemåde. Men denne natur kommer nu frem i bevidstheden som en maskeret uselvished. Den giver sig ofte udslag i, at de pågældende væsener kommer til at føle en mere eller mindre fremtrædende overvurdering af sig selv, deres evner og anlæg. De føler sig højere kvalificeret, end de i virkeligheden er. Årsagen hertil er deres store hjernemæssige indstilling til det højere åndsliv, deres megen belæsthed eller studium af filosofiske eller åndsvidenskabelige værker. Et sådant studium har naturligvis beriget deres tale- og skrivetalent på det åndelige felt. Men den side ved nævnte felt, de endnu ikke kan opleve med følelsen eller hjertet, kan de naturligvis ikke manifestere. Og deres frembringelser, det være sig på skrive- eller taleområdet såvel som på selve væremåden, kan naturligvis ikke måle sig med de væseners, der netop kan opleve med hjertet. Det kan ikke benægtes, at der bliver en vis åndsforskel på disse to slags væsener. De væsener, der kan opleve med hjertet, samtidig med at de har stor skrive- og taleevne, kan naturligvis repræsentere mere af åndsvidenskaben end de væsener, der nok har skrive- og taletalent, men kun har en teoretisk oplevelsessevne. De første kan give åndsvidenskaben varmen, praktisk liv, så den bliver livets højeste bevidsthedsnæring. De andre væsener derimod kan nok give den en ydre glans, men den har intet liv, den er kun en teori, hvilket i realiteten vil sige en "formodning", der i morgen eventuelt må forandres til fordel for en ny formodning og således fortsættende.

14.8 *"Mange er kaldede, men få udvalgte". B-kritikerne er kaldede, men A-kritikerne er udvalgte. Ærgerrighed og pligtmanifestation*

Det bliver da også fra de førstnævnte væsener, at Forsynet rekrutterer sine virkelige betydningsfulde arbejdere på det åndelige felt eller det, der for jorden betyder ver-

densgenløsning. Det åndelige liv kan nemlig ikke udbredes eller formere sig udelukkende ved teori. Der skal en fundamental praktisk demonstration i væremåde til, og denne kan kun de præstere, der ikke alene har den hjernemæssige eller teoretiske side i orden, men også oplever og manifesterer teorierne som praktisk virkelighed. Det må mere eller mindre være blevet til "C-viden" eller vanebevidsthed i deres væremåde. Og her finder vi således løsningen på Jesu ord: "Mange er kaldede, men få udvalgte". De "mange kaldede" vil altså sige de væsener, der er nået så langt frem i deres udvikling i spiralen, at de netop er begyndt at få deres hjernevirksomhed indstillet på de højeste eller evige fakta og rent teoretisk begynder at forstå, at disse ikke er ren overtro, men rummer sandheden. Sådanne væsener er naturligvis alle "kaldede", de er blevet søgende og kan således ikke frakendes at være aspiranter til livets højeste visdom. Og det eneste, der nu holder dem tilbage fra at blive autoriteter på det åndelige felt er kun "tærskelens vogtere", hvilket vil sige, deres egne ufærdige naturer. Disse ufærdige naturer giver sig nemlig udslag i, at den megen teoretiske begavelse og deres eventuelle skrive- og taletalent i forbindelse med en endnu ikke udlevet ærgerrighed bevirker, at hele deres færd mere bliver en stræben efter position og anseelse, altså en slags berømmelse på det åndelige område, end den bliver en "pligtmanifestation". Deres væsen bliver en ren "selvisk" fremtræden. Her afviger de fra "A-kritikerne". Disse væsener har jo allerede (hovedsageligt i tidligere liv) udlevet ærgerrigheden, har udlevet dette at have stor position, magt og ære. Disse foreteelser har ikke mere nogen tiltrækning på dem. Hele deres fremfærd bliver derfor kun en ren og skær "pligtmanifestation". Hvad de så end beskæftiger sig med, vil de i virkeligheden helst leve skjult og nærer næsten ængstelse for at blive genstand for berømmelse og magt. Og man må således her forstå, at med denne bevidsthedsindstilling vil de netop være særligt kvalificerede til at eje virkelig kundskab og magt, thi den vil aldrig i noget som helst tilfælde kunne blive misbrugt til at brillere med, til at nedværdige og undertrykke andre eller til at ophøje sig selv, men udelukkende kun til at udløse pligtmanifestationer med over for alt levende.

14.9 *B-kritikere er bundet af ærgerrighed og trangen til at blive beundret. Deres ufærdige naturer er det samme som "tærskelens vogtere"*

At Forsynet udsøger sig sine største hjælpere blandt disse væsener er naturligvis en selvfølge. Og disse væsener bliver derfor ikke alene "kaldede", som de førnævnte væsener, men de er også ligefrem "udvalgte" af Forsynet. De udgør de helt frie væsener. Deres største glæde og inspiration i livet er "pligtmanifestationen". Denne frihed har de andre væsener ikke. De er endnu, som før nævnt, stærkt bundet af ærgerrighed, hvilket vil sige hungeren efter at blive beundret. Og deres tilknytning til åndsvidenskaben skyldes derfor i meget udstrakt grad denne hunger. De ser i åndsvidenskaben et nyt middel, ved hvilket de muligvis kan blive beundret. De lægger derfor i deres væsen umådelig vægt på at indlemme den i deres tale- og skrivetalent, medens de, efter at den første begejstringens rus er vejret bort, mere og mere sløjer af med at praktisere den i deres væremåde. De kommer derved, uden egentlig at vide af det, mere og mere i konflikt med de store analyser eller evige faktas ånd og har til sidst i deres bevidsthed kun tilbage disse foreteelsers nøgne bogstav. De opnåede aldrig, ved hjælp af åndsvidenskaben, den magt og berømmelse, de i al stilhed havde begæret. De kommer alle til at opdage, at virkelig åndelig magt og storhed udelukkende ligger i dette ene – ikke at begære den. At komme dertil i udviklingen er det samme som at have overvundet magten. Og kun den, der har overvundet magten, kan bruge den i kontakt med de højeste love. Kun et sådant væsen kan blive livets herre.

At Forsynet vælger sine virkelige støtter og fakkelbærere blandt disse væsener, og ikke blandt de væsener, der ligger under for magten eller er besat af magtbegæret, er naturligvis indlysende.

Forskellen mellem de her nævnte to slags væsener bliver da også iøjnefaldende. Medens "A-kritikerne" har god tid i enhver situation til at vente til "Forsynet kalder",

har de andre væsener et stærkt hastværk. De er jo mere eller mindre hungrende efter oplevelsen af beundring. De kan ikke komme hurtigt nok frem. Denne "sult" nærer de førstnævnte væsener ikke. At de to slags væsener derfor i længden ikke kan arbejde sammen, bliver også her synligt som en selvfølge. De magthungrende væsener arbejder sig ud eller bort fra Forsynets virkelige "udvalgte". Den sindighed, uafhængighed og ro over for proselytkapringen, disse sidstnævnte væsener udviser, er alt for sendrægtig for de magthungrende væsener. De bliver derfor undertiden skuffede og begynder at arbejde på egen hånd. Og dermed har "tærskelens vogtere" sejret. De pågældende væsener er nu for alvor i deres egen ufærdige naturs vold. De dyrker nu helt deres egen vilje i stedet for Forsynets. De deler ikke mere de vises bevidsthedsindstilling: "Fader ske ikke min, men din vilje". Vi vil her kalde denne væsensgruppe for "B-kritikere".

14.10 C-kritikerne har kun interesse for det materialistiske, da intelligensen er i stor overvægt i forhold til følelsen

Inden for den serie af væsener, i hvem intelligensen er i overvægt, findes der en gruppe væsener, hvis følelse i forhold til deres intelligens er endnu mindre end hos "B-kritikerne". Som følge heraf har de udelukkende kun interesse for det rent materialistiske. Fysisk vægt og mål er så at sige de eneste fakta, de kan behandle med deres intelligens. Men her kan de være meget fremragende, ja, have opnået en meget stor "videnskabelig" position. De kan være både doktorer eller professorer i den ene eller den anden form for de rent materielle tings udredning, men stadig kun i – vægt og mål. Ting, der ikke fysisk kan vejes og måles har ikke deres interesse. At finde liv bag tingene er ikke deres speciale. At finde "livsytringsfacitter", således som det er åndsforskernes mission, er ikke disse væseners natur. Ja, de kan endog være mere eller mindre fremtrædende modstandere af åndsvidenskaben, vil slet ikke anerkende denne den virkelige højeste manifestation af kundskab, og af hvilken deres egen særlige videnskab umuligt kan være andet end en lille udløber eller afdeling. Åndsvidenskaben er i realiteten modervidenskaben til al videnskab, til al kundskab, til al intellektuel manifestation.

Men da denne den højeste visdom eller viden, af væsener uden kosmisk bevidsthed, kun er kontrollabel i dens mest primitive udløbere eller fag, og disse netop er identiske med den materielle videnskab eller det mentale område, der udgøres af mål- og vægtfacitter, er det disse fag, der er blevet de autoritative i jordzonen, medens de øvrige felter eller fag, hvilket vil sige, de rent åndelige eller sjælelige, de der kun kan kontrolleres igennem kosmisk bevidsthed, endnu kun er i sin første spæde, spirende tilstand.

Da den materialistiske del af den højeste videnskab således ligger jordmenneskehedens udviklingstrin nærmest, forstår majoriteten af samme menneskeheds individer bedst denne. At denne derfor bliver mere virkelig for disse væsener, end den kosmiske eller sjælelige del af nævnte videnskab, samtidig med at dens særlige specielle repræsentanter bliver opfattet som højeste autoriteter i videnskabelig henseende, er naturligvis en selvfølge.

At disse "autoriteter" netop betyder en overordentlig stor velsignelse for samfundet kan ikke bestrides. Hele den store tekniske udvikling, der har givet menneskene så store gaver i form af boliger, klæder, befordringsmidler, maskiner, fabriksanlæg, hospitaler, skoler, universiteter, moderne kultur, hygiejne, komfort etc., skyldes disse væsener. At majoriteten af jordmenneskeheden ser op til repræsentanter for en begavelse, der har kunnet skænke menneskeheden disse vidunderlige ting, eller betragter deres mentalitet som højeste videnskab kan ikke forundre. Det ville i høj grad være mærkeligt eller ulogisk, hvis det ikke netop var således. Nævnte repræsentanter udgør jo den højeste sagkundskab i alle materielle foreteelser, jordmenneskeheden kender.

14.11 C-kritikernes kontrære holdning til livets højereliggende felter er lige så uvidenskabelig, som deres holdning til mål- og vægtfacitter er videnskabelig

Men når man nu ved, at hele denne mål- og vægtvidenskab i virkeligheden kun er en udløber fra eller underafdeling af en stor og altomfattende modervidenskab, som rummer hele livsmysteriets sande løsning, og nævnte udløber eller underafdeling derfor ikke kan dække al kundskabstilfredsstillelse, vil man forstå, at dens repræsentanter ikke kan være autoriteter på nævnte moderenergis højereliggende felter, så længe de endnu kun kan sanse rent materialistisk eller kun kan analysere i mål og vægt. Og deres eventuelle udtalelse om disse højereliggende felter er da også som regel en kraftig benægtelse af disses eksistens. Deres kontrære holdning bliver her lige så uvidenskabelig, som deres holdning til de rent materielle mål- og vægtfacitter er virkelig videnskabelig eller logisk.

At disse væsener ikke er særlig forstående over for et værk som "Livets Bog", bliver her ganske naturligt. Hele dens materiale er udtryk for analyser af ting, der ligger langt hinsides, hvad mål- og vægtfacitter kan afsløre og er således detaljer, der ikke udelukkende kan opleves med intelligensen, men derimod kun med "hjertet", hvilket vil sige, ved et harmonisk sammenspil imellem intelligens og følelse og den herved i bevidstheden skabte adgang for "intuitionen" eller livets femte grundenergi, der er det højeste lys eller "solskin", i hvilket noget kan ses, sanses eller opleves. Da dette harmoniske sammenspil mellem hjerte og intelligens ganske mangler i de nævnte intelligensvæseners bevidsthed, kan de kun betragte den kosmiske del af videnskaben, hvilket vil sige, de uden for deres egen viden liggende felter, som overtro, fantasi eller naivitet.

At disse væsener ikke er kvalificerede til at forstå "Livets Bog" er naturligvis en selvfølge, ganske uafhængigt af, hvor stor en position de så end måtte have erhvervet sig i ren materielvidenskabelig henseende. Om de er magistre, doktorer eller professorer er ganske uden betydning i denne forbindelse. Og vi vil kalde disse væsener for "C-kritikere".

14.12 Følelsesbetonede mennesker der inspireres af moderne religiøse bevægelser eller samfund

Medens "B-kritikerne" og "C-kritikerne" er intelligensbetonede, er der en anden serie af væsener, der er følelsesbetonede. De ypperste af disse væsener har efterhånden tilegnet sig så megen intelligens, at de ikke mere føler sig helt i kontakt med de gængse autoriserede dogmer, selv om denne deres intelligens dog er alt for svag i forhold til deres følelse. Denne uligevægt bevirker, at de stadig har anlæg for at "tro", selv om denne "tro" naturligvis ikke kan fremkaldes af de almindelige autoriserede kirkelige prædikener. Disse væsener nærer derfor en slags hunger efter ny åndelig føde eller næring. De søger en højere og mere detaljeret forklaring på tilværelsen, end den de har fået i deres børnelærdom. Vi finder derfor i stor udstrækning disse væsener som medlemmer af de mere eller mindre fremtrædende moderne reformerte religiøse bevægelser, sekter eller samfund, vi kender under begrebet "teosofi", "antroposofi", "spiritisme" og lignende. Men samtidig må jeg bemærke, at disse nævnte bevægelser naturligvis også rummer en hel del af de væsener, vi allerede har beskrevet, såvel "A-kritikere" som "B-kritikere". Men den type, vi her særligt skal dvæle ved, er altså en type, der er for intelligent til at tro på den religiøse børnelærdom, men for lidt intelligent til helt at kunne undvære "den guddommelige suggestion" eller mentale "gangstol", i hvilken Forsynet i henhold til "Livets Bog" afstiver eller holder væsenerne, indtil de, mentalt set, helt kan stå på egne ben.

Disse væsener har altså endnu, grundet på deres uligevægt imellem intelligens og følelse, trang til at tro. Og denne deres trang kommer til udfoldelse igennem en særlig hengivenhed for, eller tilbedelse af, de store førere inden for nævnte religiøse bevægelser. I en overordentlig stor udstrækning er det mere en tilbedelse af disse

førere, end det er en nøgtern realistisk forståelse af disse bevægelers udtryk for den virkelige eller absolutte sandhed, disse væsener er indhyllede i. Nævnte væsener er således endnu ikke helt frie eller uafhængige forskere. De er i virkeligheden kun væsener, der har fået "skiftet tro". De har fået reformeret grundlaget for deres tidligere "trosbasis". De har fået noget nyt at tro på. Og jo mere bevægelsen, de er kommet til at tilhøre, er stor eller verdensomspændende, desto større forekommer dens stiftere eller ledere dem at være, og desto mere kommer deres hengivenhed og ærbødighed for disse til at udgøre tilbedelse. Deres for stærke følelse i forhold til deres intelligens, lader dem endnu være for stærke partiske beundrere af besiddere af stor position og berømmelse. Disse to nævnte realiteter er endnu i en lidt for stærk fremtrædende grad attråværdige idealer og genstand for hemmeligt begær i deres indre. De har endnu lidt af fortidens "heltedyrkelse" i deres kød og blod. Ja, nævnte "heltedyrkelse" kan endog i særlig grad for den her nævnte type blive det absolut eneste bærende inden for bevægelser, hvis åndelige næring er totalt afhængig af "spiritistiske medier". Det kan ikke nægtes, at selv om der inden for sådanne bevægelser, som før nævnt, findes både ædle og nøgterne væsener, så findes der i overordentlig stor udstrækning væsener, der får næret deres "heltedyrkelse" og "trosevne" i en sådan grad, at de midlertidigt så at sige helt har mistet deres selvstændighed eller individualitet. Foruden at de i ethvert spørgsmål først må have svar igennem mediet og således i tilsvarende grad har sat deres egen analyseringsevne og dermed deres intelligensfunktion i de pågældende felter ud af spillet, er de samtidig berusede ved tanken om nærværelsen af de "store" bibelske personer: Kristus, Matthæus, Markus, Lukas, Johannes, Paulus m.fl. samt berømte historiske personer: konger, fyrster, dronninger, genier eller andre kendte afdøde, der påberåbes at komme til stede i cirklen eller kredsen og igennem mediet taler til dens medlemmer. For at blive beruset eller betaget af dette må man være i besiddelse af et meget stort "trostalent", for her er sjældent noget holdepunkt for intelligensen. Den tilstedeværende må "tro" på mediet. Den nøgterne, intelligenshungrende eller vantroende får ikke nogen åndelig næring ved en sådan seance. Han går bort endnu mere hungrende, end da han kom. Men de, der mere hungrer efter at sole sig i "store væseners" særlige bevågenhed, end de hungrer efter absolut klaring på livets virkelighed, får her en slags næring for deres begær. De føler sig glade og bærede ved at tilhøre en kreds, i hvilken så "store væsener" kommer til stede, ja, måske endog taler til vedkommende selv. At der er væsener, for hvem alt andet i deres bevidsthed må blegne ved siden af deres tro på, at de virkelig er genstand for nævnte oplevelse, kan man ikke benægte.

14.13 De følelsesbetonede D-kritikers ærgerrighed og forfængelighed

En anden næring for sådanne væseners ærgerrighed kan også tilflyde dem igennem et mediums mund. Det er beretningen om deres fortidige liv. Her ligger et helt eldorado af muligheder for smigring af forfængeligheden. Hvis et sådant berømmelseshungrende væsen får at vide fra en "stor afdød", at det i et tidligere liv har været "fyrste", "konge" eller på anden måde beundret matador, giver det det samme væsen åndelig næring for lang tid, netop fordi det ikke så meget var de store sandheders bekræftelse på livets absolutte mening, som det var en medvind for dets egen hemmelige forfængeligheds tilfredsstillelse, det søgte.

Et sådant væsens forsvar for den kreds eller cirkel, det er medlem af, bliver derfor mere baseret på størrelsen af den medvind, de mediumistiske meddelelser giver dets ubevidste forfængelighed, end den er baseret på de mediumistiske udtalelsers fremtræden i de evige og absolutte sandheders favør. At denne forfængelighed, grundet på individets følelsesbetonede bevidsthedstilstand, tilslører dets syn af den virkelige sandhed er her soleklart. At den samme forfængelighed derfor foreløbig er en hindring for væsenets opnåelse af det "kosmiske klarsyn" er lige så selvfølgelig. Og det befinder sig således her, ganske uden at vide det, stedet for "tærskelens vogtere". Men det er naturligvis ikke nogen "synd", at væsenet befinder sig i denne tilstand.

Tværtimod, nævnte tilstand er jo lige så naturlig eller selvfølgelig som det væsens tilstand, der har nået det "kosmiske klarsyn". Begge væseners bevidsthedstilstand er jo led i den samme kæde. De repræsenterer bare hver for sig et særligt specielt trin på selve udviklingsstigen. Og disse linjer skrives da heller ikke for at bekæmpe mediumisme eller andre psykiske foreteelser, lige så lidt som de tilsigter at skade de her ind under hørende religiøse bevægelser. Men det kan ikke bestrides, at den her påviste jordmennesketype endnu i virkeligheden er "selvtilbeder" og umuligt kan være den retmæssige "kritiker" af den art religiøse analyser og foreteelser, der har opbyggelsen af en hundrede procents humanitet, usevskhed eller næstekærlighed til formål.

Et sådant væsen er endnu ikke nået frem til fundamentet for den højeste livsoplevelse eller selve verdensgenløsningens urokkelige fundament, bevidsthedsindstillingen: "Fader ske ikke min, men din vilje". Og dette at være i kontakt og harmoni med alle livets foreteelser er for denne væsenstype såvel som for "B-" og "C-kritikere" noget, der endnu befinder sig i en fjern horisont forude. Vi vil kalde disse væsener for "D-kritikere".

14.14 *Indledende bemærkninger om forholdet mellem Guddommens vilje og gudesønnens vilje*

Da der muligvis findes læsere, der ikke rigtig forstår, hvilken fundamental bevidsthedsindstilling det gamle ord: "Fader ske ikke min, men din vilje", giver udtryk for, og de derfor kan synes, at nævnte sætning ikke har nogen logisk rodfæstning i virkeligheden og derfor må være overflødig, har jeg følt mig tilskyndet til her, inden jeg går videre i analyseringen af kritikken over "Livets Bog", at give nogle orienterende bemærkninger angående forholdet mellem Guddommens vilje og det levende væsens eller gudesønnens vilje.

Når nogen kan falde for ovennævnte skepsis, kan det kun have sin rod i den omstændighed, at de ved, at slutfacittet i verdensaltet er "såre godt", og de derfor tror, at alle ting direkte må være udtryk for den guddommelige vilje, og følgelig må anse enhver opstilling af et modsætningsforhold til denne vilje, for på forhånd at være dømt til at mislykkes. Men et sådant ræsonnement kan ikke holde stand. Et fuldkomment slutfacit, som det ovenfor nævnte, kan ikke skabes eller eksistere uden at være en overvindelse af modsætningen. Hvis ikke der eksisterede en sådan modsætning i selve verdensaltet, kunne nævnte guddommelige facit aldrig nogen sinde blive til eller eksistere.

Det er rigtigt, at den guddommelige vilje fører alle foreteelser frem til det store kosmiske slutfacit, der udtrykker, at "alt er såre godt", men dette facit er ikke blevet til på grundlag af, at Gud "ville alt", thi så ville dette facits manifestation være ganske udelukket. En vilje, der "vil alt", er ikke nogen vilje. Et væsen, der på en gang vil gå op og ned ad en trappe, er ganske blottet for vilje og således uden for betingelser for at kunne skabe, ja, selve livets oplevelse ville med en sådan bevidsthedsindstilling være en total umulighed.

14.15 *Hvorfor bede bønnen "Fader ske ikke min, men din vilje", når "alt er såre godt"?*

Når universets eller verdensaltetets millionfoldige detaljer udløser sig i slutfacittet, "alt er såre godt", så sker det – ikke i kraft af, at Guddommen "vil alt" – men derimod i kraft af, at der er noget – Guddommen vil, og noget – Guddommen ikke vil – og hvorved al betingelse for manifestation af hans eget væsens åbenbaring, såvel som de levende væseners oplevelse af livet, får betingelse for at eksistere. En vilje kan kun komme til udløsning i kraft af, at der samtidig er noget – man ikke vil. For at man overhovedet kan manifestere vilje, er man nødsaget til – ikke at ville de ting, der er en hindring for de ting, man vil. En vilje kan således kun eksistere som en kombination, eller forbindelse af en negativ og positiv ankeindstilling. For at have vilje, må der således lige så godt være noget man ikke vil, som der må være noget, man vil. Uden

disse to foreteelser kan intet skabes eller manifesteres. Og hvis man overhovedet vil anerkende, at verdensaltet udtrykker en plan, må denne plan også udtrykke eller være identisk med vilje. Og da den er vilje, må den også være en egenskab ved et levende væsen, samtidig med at den må være en forbindelse af en negativ og positiv tankeindstilling. Da nævnte plans facit eller formål er at holde verdensaltet i en tilstand, der passer på betegnelsen, "alt er såre godt", bliver det en kendsgerning, at den vilje, af hvilken dette facit er et resultat, må være indstillet på – at ville det, der kan opbygge dette facit, og – ikke at ville det, der kan nedbryde nævnte. Hvis ikke denne vilje er således, kan verdensaltet ikke udtrykke nogen logisk plan og følgelig heller ikke noget logisk slutresultat. Men det er jo det modsatte af, hvad der eksisterer som urokkelige fakta. Verdensaltet er den mest logiske plan, der findes, ja, er selve logikkens kulmination. Vi ser derfor også derigennem den guddommelige vilje fremtræde med sin negative og positive foreteelse akkurat som ethvert andet levende væsens vilje. Og det er netop i kraft heraf, at de levende væsener kan bygge skæbne, kan blive med eller imod disse to foreteelser i den guddommelige vilje. Ethvert levende væsen har jo også vilje, som igen består af en negativ og positiv foreteelse. Vender et sådant væsen nu sin negative viljeside imod Guddommens positive viljeside eller sin positive imod Guddommens negative, opstår disharmonien mellem gudesønnens og Guddommens vilje. Og konsekvenserne heraf er den ulykkelige skæbne, lidelserne eller alt, hvad der kommer ind under begrebet "helvede".

14.16 *Når gudesønnens vilje bliver ét med Guddommens vilje. Spiralens nedadgående og opadgående bane*

Vender det levende væsen eller gudesønnen derimod sin positive og negative viljeside henholdsvis imod Guddommens positive og negative viljeside, bliver gudesønnens vilje ét med Guddommens vilje, og gudesønnen bliver "ét med Faderen". Og den fred, lykke eller salighed, som ene kan være modsætningen til "helvede", og som i gammelreligiøs terminologi betegnes som "paradiset", "himlen" eller "himmeriges rige" opstår.

Nu er så kun tilbage spørgsmålet: Hvad er den negative og positive side af Guds vilje? –

Men for at få dette spørgsmål besvaret, må man følge udviklingen eller faserne i fuldbyrdelsen af den guddommelige verdensplan, der bevirker, at alt til slut bliver "såre godt". Og da ser man svaret i form af "spiralprincippet". Nævnte princip viser os, at viljen bag planen befordrer en nedadgående proces og en opadgående proces. Den nedadgående proces har vi gennem mit arbejde lært at kende som "indvikling" og den opadgående som "udvikling". Og det er udelukkende ved et tilpas sammenspil mellem disse to processer eller kontraster, at skabelse overhovedet kan finde sted og dermed de levende væseners oplevelse af livet. Men når disse to former for proces er betingelsen for oplevelse af livet, må disse være et urokkeligt udtryk for den guddommelige vilje. Denne viljes frembringelse af facittet, "alt er såre godt", sker altså udelukkende kun igennem Guddommens villen individets oplevelse af den "nedadgående" og "opadgående" proces. Men den kan ikke ville, at nævnte oplevelser skal ske samtidig, thi det er jo det samme som at ville det umulige. Det levende væsen kan, som før nævnt, ikke samtidig gå op og ned ad en trappe. Samtidig at ville det ene lige så vel som det andet, kan jo kun gøre viljen til en ligevægt mellem to kontraster. Og en ligevægt er som bekendt det samme som "stilstand" eller umanifestation og bliver dermed yderligere synlig som et "intet". Guddommen kan derfor ikke ville, at individet skal opleve den "nedadgående" og "opadgående" tilstand samtidig, men derimod udelukkende kun efter hinanden. I modsat fald måtte det udelukke en hvilken som helst form for oplevelse. I stedet for selve livsoplevelsen ville der kun eksistere et evigt "intet". Døden eller en total bevidstløshed måtte være den altbeherskende faktor der, hvor universet med sine sol- og stjernebyer og alt, hvad dertil hører, nu funkler og stråler livet ud.

14.17 *Konflikten mellem individets vilje og Guds vilje efter vendepunktet for den “nedadgående” bane*

I henhold til den guddommelige vilje kommer det levende væsen således til at befinde sig et eller andet sted enten i den “nedadgående” eller “opadgående” bevægelse i spiralkredsløbet, men ikke samtidig i dem begge.

Hvis væsenet befinder sig i spiralens “nedadgående bane” vil den guddommelige vilje over for et sådant væsen urokkelig være dets “indvikling” eller “nedadgående” tilstand, hvilket igen, som læserne ved, er det samme som udviklingen hen imod kulminationen af “det dræbende princip” eller egenkærlighedsprincippet. Har væsenet derimod passeret kulminationen af “det dræbende princip” og således befinder sig i spiralens “opadgående” bane, hvilket vil sige i udviklingen hen imod kulminationen af humaniteten, næste- eller alkærlighedsprincippet, vil den guddommelige vilje, over for et sådant væsen, urokkelig være denne dets “opadgående” tilstand. Men her er det, at det ejendommelige sker, at individet kan komme i konflikt med denne Guddommens vilje.

Individet eller det levende væsen fremtræder jo i “Guds billede efter hans lignelse”, hvilket i realiteten vil sige, at det også har en vilje. Det eksisterer eller bygger sin oplevelse af livet op i kraft af, at der er noget – det vil, og noget – det ikke vil. Og denne individets vilje er således stedet over for Guds vilje eller det – Guddommen vil, og det – Guddommen ikke vil. Så længe individet befinder sig i den “nedadgående” bane i kredsløbet, vil der ikke opstå nogen synderlig konflikt imellem Guds vilje og væsenets vilje, thi væsenet befinder sig netop i nævnte bane efter sit eget ønske eller begær. At udføre de manifestationer, der holder denne bane eksisterende, er altså udtryk for dets egen vilje og kan således kun være en glæde for det selv, samtidig med at det er den fulde efterkommelse eller opfyldelse af Guds vilje. Og denne del af spiralkredsløbet bliver da også at udtrykke som “paradiset” (Se endvidere min bog “Logik”, kap. 53, symbolforklaringen). Noget helt andet gør sig derimod gældende, når individet i kredsløbet har passeret kulminationen eller vendepunktet for den “nedadgående” bane og derved kommer til at befinde sig i den del af kredsløbet, hvor det ikke mere er den “nedadgående” bane eller tilstand, men derimod den “opadgående” bane, der er Guds vilje. Her opstår der en direkte konflikt mellem individets vilje og Guds vilje.

14.18 *På grund af vanebevidsthed manifesteres den “nedadgående” banes principper i den “opadgående” banes domæne*

For at kunne få en fuld tilfredsstillende eller mættelse af oplevelsen af “det dræbende princip” har individet gradvis måttet skabe sig et animalsk legeme, der indtil hundrede procent blev et tjenligt redskab for nævnte oplevelse. Ligesom dette legeme, grundet på den tunge fysiske materie af hvilken det består, kun gradvis kunne blive til eller bygget op med alle sine lokalorganer og tankecentre for udfoldelsen af selviskheden eller “det dræbende princip”, således kan det samme legeme kun gradvis omskabes og få udviklet nye lokalorganer eller tankecentre for manifestationen af uselviskheden eller alkærligheden, der jo udtrykker den “opadgående” banes tilstand i spiralen. Individet vil derfor endnu længe efter, at det har passeret kulminationspunktet for den “nedadgående” bane i kredsløbet, have lettest ved at manifestere dennes principper og foreteelser, fordi disse endnu i overvældende grad er “C-viden” eller vanefunktion hos det, medens centrene eller organerne for manifestationen af den “opadgående” banes principper og foreteelser endnu kun er i sin spæde vorden. I den “nedadgående” bane bliver, som før nævnt, denne banes principper identisk med det – Guddommen vil, og den “opadgående” banes principper identisk med det – Guddommen ikke vil. Men i den “opadgående” bane bliver denne banes principper naturligvis identisk med det – Guddommen vil, og den “nedadgående” banes principper udgørende det – Guddommen ikke vil. I modsat fald ville der jo ikke være nogen som helst mulighed for manifestation eller skabelse. Når individet, efter at have passeret

den “nedadgående” banes kulminationsstadium og er rykket ind i den “opadgående” bane, men stadig grundet på sin vanebevidsthed, i en vis udstrækning helst manifesterer den “nedadgående” banes principper eller bevidsthedsmetoder, bliver det til kendsgerning, at det her gør noget – Guddommen ikke vil.

Individet vil altså, i en vis udstrækning manifestere den “nedadgående” banes principper eller bevidsthedsmetoder i den “opadgående” banes domæne og kommer således i direkte konflikt med Guds vilje. Det bliver altså her synligt, at individet har en fri eller selvstændig vilje, det kan bringe i konflikt eller kontakt med Guds vilje. Men da Guddommen – ikke vil – manifestationen af den “nedadgående” banes tanke-metoder i den “opadgående” banes domæne, vil resultatet af denne disharmoni imellem individets vilje og Guds vilje urokkelig blive lidelserne, smerterne, mørket eller alt, hvad der kommer ind under begrebet “helvede”, thi væsenet går jo her imod selve universet. Det prøver faktisk på at flytte sol og måne. Men her opdager det, at den sten, det ikke kan løfte, må det lade ligge. Igennem helvede eller mørket kommet det til kundskab om, at der findes en vilje, der er langt stærkere end dets egen. Og at årsagen til dets misere udelukkende kun var den omstændighed, at det ville noget, som ophavet til denne stærkere vilje – ikke ville, og at nævnte ophav ikke ville det, fordi det i den “opadgående” bane var abnormt, førte til undergang og derfor var tåbeligt. Men når det levende væsen opdager, at dette faderlige motiv udelukkende danner grundlaget for Guddommens eller denne i universet forekommende stærkeste vilje eller viljeføring, er det ikke så underligt, at det vender sig mod det evige Forsyn og henrykt udbryder: “Fader ske ikke min, men din vilje”.

14.19 Afsluttende bemærkninger om bevidsthedsindstillingen “Fader, ske ikke min, men din vilje”

Det er denne oplevelse af den guddommelige viljes tilstedeværelse i universet og dens alkærlige ophavs eksistens, der, til usigelig velsignelse for menneskeheden, har besjælet dens største førere. De har set, at Guds vilje er loven for tilværelse, loven for oplevelse. De har set, at ved at følge denne vilje bragte man ikke alene sin egen vilje i kontakt med loven for livets oplevelse og blev ét med Faderen, men man gjorde sig også fri af de hindringer for livets oplevelse, der tilsammen danner det, vi kalder “en ulykkelig skæbne” med dens lidelser og besværligheder, dens mørke mentalitet og sortsyn, dens befordring af tilsløringen af væsenets identitet som livets herre. De nævnte væsener har således set, at dette at give sin vilje ind under Guds vilje aldrig i noget tilfælde kan blive identisk med en slavemæssig underkastelse og overgivelse af sit eget liv, sin egen individualitet, men derimod udelukkende var vejen til herredømmet over de foreteelser, igennem hvilke adgangen til Guddommens eget syn, egen mentalitet og den hermed forbundne frigørelse fra dyreriget udelukkende kun kan gives. De samme væsener har dermed set, at bevidsthedsindstillingen “Fader, ske ikke min, men din vilje”, således er hovedhjørnestenen i jordmenneskehedens frigørelse eller det, vi udtrykker som verdensgenløsningen. Nævnte bevidsthedsindstilling er således roden og stammen ud fra hvilken de evige sandheder eller facitter: “Dømmer ikke, thi med den dom I dømme, skulle I igen dømmes”. – “Hver den, der ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd”. – “Saligt er det at give, hellere end at tage”. – “Vend den højre kind til, når du bliver slået på den venstre”, samt mange andre, danner grene.

Bevidsthedsindstillingen “Fader, ske ikke min, men din vilje”, er således ikke noget ganske overflødigt, men fremtræder derimod i allerhøjeste grad som det absolut eneste fornødne for enhver ærlig sandhedssøger eller åndsforsker. At vandre i modsat retning tør væsenerne kun gøre i de felter, hvor de endnu ikke kender vejen, sandheden og livet.

14.20 E-kritikere

Med hensyn til kritikere af “Livets Bog” nåede vi frem til at omtale fire af de mest

fremtrædende typer. Foruden disse typer findes der af kritikere egentlig kun væsener, der mere eller mindre er helt dogmatisk bundne i religiøse overleveringer og tillige er foreløbige urokkelige medlemmer af de her ind under henhørende religioner, sekter eller trossamfund. Da sådanne væsener er fuldt ud tilfredsstillet i den visdom eller religiøse næring, de får fra nævnte overleveringer, og højt elsker deres tro, og hvad dertil hører, ja, helt regner denne for at være det absolut "eneste saliggørende" og derfor må tro, at alle andres herfra afvigende tanker, tro og levemåde må være forkert, må være "hedensk", må være af "det onde", og disse væsener derved udgør aspiranter til "helvede", er det naturligvis givet, at sådanne væsener heller ikke ser med særligt velbehag eller blide blikke på "Livets Bog". Disse væsener kan umuligt være upartiske kritikere. De ser i nævnte bogs indhold, hvis de da overhovedet læser den, kun foreteelser, der for dem mere eller mindre forekommer at være "fanatisme", "gudsbespottelse" eller ligefrem "bedrageri". Deres, i dogmer fængslede, logiske sans holder dem ude af stand til at se noget som helst lys i nævnte kulturværk. At Guds veje skulle være ransagelige*, dette, at bruge sin egen hjerne og forstand i opklaringen af tilværelsesmysteriet og publicere denne opklaring, er for dem noget, der kun kan være "djævlværk" og dermed den absolutte vej til "evig fortabelse". Da sådanne væsener endnu slet ikke i nogen retning har evne til at basere denne deres opfattelse på realistiske, fysiske kendsgerninger, men udelukkende baserer deres beskyldninger eller påstande på overleverede dogmer, tro og forestillinger, vil deres eventuelle fjendskab imod "Livets Bog" kun udgøre det samme blinde fjendskab som det, der bragte verdensgenløseren på korset. Da disse væsener således i religiøs henseende er ganske immune over for logik, vil ethvert logisk eller intellektuelt forsvar være ganske umuligt over for dem. Og verdensgenløserens standpunkt: "Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre", vil her være udtryk for den højeste forståelse. Disse væsener vil vi her kalde "E-kritikere".

14.21 *Livets Bog, som er genstand for de fem forskellige former for kritik*

Vi er hermed nået igennem de forskellige eksisterende hovedtyper af kritikere over "Livets Bog". Alt, hvad der kan fremstå af indvendinger eller kritik imod nævnte værk, vil således være at henhøre under en eller anden af de her nævnte typer. Der vil således eksistere tilsvarende fem forskellige former for kritik, som vi her, efter deres ophav, henholdsvis vil betegne som "A-kritikken", "B-kritikken", "C-kritikken", "D-kritikken" og "E-kritikken".

Vi vil nu gå over til at dvæle lidt ved disse særlige former for kritik og se, hvad der kan være årsagen til deres fremkomst. Men forinden må vi dog endnu engang gøre ophold ved selve "Livets Bog", der er genstanden for nævnte kritikformer. Der er måske dem, der mener, at en sådan analysering, som den, der her finder sted, er uberettiget og anmassende. Og man vil måske netop hævde, at dette, at en forfatter således sætter folk på plads, alt efter som de ikke forstår hans bog, er ukærligt eller selvisk. Ja, de vil måske endda hævde, at nævnte analysering er en form for intolerance, er en form for at stille folk i "gabestok", idet de vil mene, at forfatteren i en sådan situation ikke tolererer, at væsener har en anden mening om hans værk end den, han selv proklamerer. Og hvis en sådan foreteelse var almengældende, hvilket vil sige: fremkom hos alle forfattere og derfor gjaldt enhver udkommen bog, ville vi blive nødt til, i en masse tilfælde, at give ovennævnte væsener ret. Situationen ville være udtryk for en altdominerende intolerance og selvtilbedelse, ja, i værste tilfælde en forgudelse af sin egen og en forfølgelse af andres skabelse. Men en sådan karakter kan situationen aldrig i noget som helst tilfælde komme til at udtrykke, når det gælder "Livets Bog" og dens ophav. Her er der nemlig slet ikke tale om hverken "forfatteren" eller hans "bog". Disse to foreteelser er så uendelig underordnede i forhold til den realitet, der dækker sig under begrebet "Livets Bog", og som har været udgørende den

* "ransagelige" er ændret fra "uransagelige"

målestok, efter hvilken de nævnte kritikformer kunne udmåles.

Hvis "Livets Bog" kun var en forfatters "formodning", "hypotese" eller digteriske "fantasibillede" af tilværelsesmysteriet, og han trods dette alligevel fastholdt sin berettigelse til, mentalt set, at sætte de andre på plads i forhold til deres indstilling til dette hans "fantasibillede", ville det i højeste grad være selvforgudelse eller tilbedelse af sin egen skabelse, der måtte sidde i højsædet i dette væsens mentalitet. Men "Livets Bog" er ikke en samling hypoteser eller formodninger om, hvorledes selve livslovene eller loven for tilværelse – kunne være, men fremtræder derimod som en realistisk påvisning af, hvorledes nævnte lov – som kendsgerning eksisterer. Det er dette dens indholds identitet som kendsgerning, der forandrer forholdet og ikke alene berettiger, men også ligefrem forpligter, dens ophav til manifestationen af den her fremførte analyse af dens kritikere og kritik. Over for kendsgerningen må og skal alt kapitulere. Thi kendsgerningen er sandheden. Og sandheden er vejen til livet. At tilsløre kendsgerningen vil således være det samme som at spærre væsenernes vandring imod lyset. Det udviklede væsen kan derfor aldrig i noget tilfælde gå med til at spærre denne vej, men vil altid fjerne hindringerne, ligegyldigt hvad det så end derved måtte komme ud for af misforståelse, intolerance og rygtesmederi, rettet imod det selv af blinde og ufærdige væsener, der derved har fået deres egen lille selviske verden eller mentale position truet.

14.22 *Beviset for at Livets Bog er en sand analyse af verdensaltet*

For at bevise, at "Livets Bogs" indhold ikke udgør en i kontakt med kendsgerningen eller virkeligheden eksisterende analyse af verdensaltet, må man bevise, at der ingen Gud er til, ingen udødelighed og dermed heller ingen evig tilværelse og intet liv efter døden. Yderligere må man bevise, at der ikke findes nogen logik i selve livet og naturen, ligesom man også må bevise, at al udvikling er fantasi og overtro. Alt står stille. Aber er aber og kan aldrig blive andet end aber. Tigere, løver, lam og duer vil aldrig kunne blive andet end de fremtoninger, de i dag udgør. Røvere, mordere eller andre forbrydere måtte evigt være primitivitetens repræsentanter, ligesom naturmennesket, pygmæen, buskmanden eller ildlænderen aldrig ville komme til at opleve intellektualitetens fremtrædende livsform. Man må således i overdådig fylde dokumentere, at livet udelukkende er uretfærdigt og ukærligt, er mørke og kaos og i al evighed måtte forblive i denne tilstand. Kan man bevise, at dette er livets sandhed, vil "Livets Bog" være et kulminerende usandhedens dokument. Og enhver tagen afstand fra denne, ja, enhver bekæmpelse af denne, ville ligefrem være en pligt, være en naturnødvendighed, ligesom bekæmpelsen af en sygdom.

Men da ovennævnte bevisførelse i realiteten ville være det samme som at bevise, at solen ikke eksisterer, og at det levende væsen aldrig har været til, og dette udgør den diametrale modsætning til det, "Livets Bog" udtrykker, vil enhver indignation eller tagen afstand fra samme bog således mere eller mindre udgøre en del af denne "bevisførelse". I samme grad som man afviger fra at acceptere "Livets Bog", i samme grad udgør ens bevidsthed en tilslutning til ovennævnte abnorme bevisførelse, og i samme grad er man i realiteten, bevidst eller ubevidst, med til at benægte solens og det levende væsens eksistens. Man repræsenterer således en grad af modstand imod den kendsgerning, som livet og dets mening i virkeligheden er. Og det er ophavene til denne modstands særlige skala, vi her fremfører som de forskellige kritikere af "Livets Bog". Denne skala strækker sig altså fra den fuldkomne kontakt eller samklang til den diametrale modsætning til eller direkte disharmoni med selve livets absolutte analyse. Denne skalas særligt fremtrædende trin udgøres altså af de forskellige kritikeres særlige indstilling til ovennævnte analyse eller livets mening, hvilket vil sige: er identisk med de tidligere nævnte fem forskellige former for kritik. Disse trin udgør altså, med undtagelse af "A-kritikken", et større eller mindre modsætningsforhold til den absolutte virkeligheds analyse.

14.23 *At være imod Livets Bog er at være imod den guddommelige verdensplan eller livets mening*

De nævnte kritikere er således ikke blevet påpeget eller begrundet ud fra deres forhold til "Livets Bog". Om de f.eks. synes, den er uklar eller dårligt skrevet, eller om de synes, den er genial eller godt skrevet, har naturligvis været ganske ude af betragtning i fremkomsten af ovennævnte kritikarters analyse. Det bestemmende har udelukkende været deres indignation imod selve bogens analyse af den guddommelige verdensplan eller livets mening. Men at være imod "Livets Bog" uden at være imod den guddommelige verdensplan eller livets mening lader sig ikke gøre. Thi nævnte bog indeholder ikke et eneste afsnit, et eneste kapitel eller symbol, som ikke på en eller anden måde er et led i afsløringen af humaniteten eller kærligheden og dermed intellektualiteten som den højeste attråværdige moralbasis for det nuværende jordmenneskesamfunds fysiske og mentale fremtræden, og primitiviteten og dermed hadet som en for det samme samfund delvis udlevet og derfor nu tilsvarende mindre attråværdig moralbasis. Det er derfor ikke væsenernes forhold til "Livets Bog", men derimod væsenernes forhold til forståelsen af disse to kontrære poler, der udelukkende har dannet basis for analysen af de her skildrede former for kritikere. Væsenernes indignation over nævnte analyse kan derfor aldrig retmæssigt komme til at berøre dens ophav eller forfatteren til "Livets Bog", idet samme indignation således i realiteten umuligt kan eksistere uden at være identisk med en indignation imod selve den guddommelige verdensplan, være et oprør imod selve solens og lysets eksistens, baseret på en grad af manglende forståelse af den igennem samme eksistens afslørede livets mening.

14.24 *Ønske om at inspirere til tolerance over for alle kritikere*

Nævnte analyse af kritikerne af "Livets Bog" er da heller ikke manifesteret som en udløsning af intolerance eller en hævnakt imod disse væsener fra ophavet til "Livets Bog", men er derimod udelukkende manifesteret for at opfylde nævnte ophavs absolute ønske om at fjerne enhver mulighed for opståelsen af indignation eller intolerance imod nævnte kritikere fra venner og tilhængere af "Livets Bog", og inspirere dem til, i dette forhold såvel som i alle andre lignende forhold, at være besjælet af den gudesønlige bevidsthedsindstilling "Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre".

Kun denne holdning kan være enhver tilhænger af "Livets Bog" eller den guddommelige verdensplan værdig og give udtryk for den sande forståelse af selve livets mening. Thi tilhængere af "Livets Bog", der ikke har denne bevidsthedsindstilling, vil meget let komme til at vise den samme intolerance imod kritikerne af nævnte bog, som den disse kritikere føler imod samme værk, og ville derved komme til at fremtræde lidet flatterende. Deres fremtræden ville da afsløre, at de, omend ubevidst, på en måde også var overtrædere af de forskrifter, nævnte værk åbenbarer med hensyn til tolerance. Og deres handling ville da hverken være i "Livets Bogs" eller dens ophavs favør.

14.25 *A-kritikken*

Med hensyn til de fem forskellige former for kritik af "Livets Bog" har vi nu kun tilbage at give et lille klart orienterende overblik. Nævnte former for kritik udgør altså fem forekommende forskellige væsenstypers særlige forhold til "Livets Bog", hvilket vil sige: til den foreteelse som nævnte bog giver udtryk for. Og da denne foreteelse er selve den eksisterende højeste moralbasis: intellektualiteten, der igen er det samme som humaniteten eller kærligheden, bliver nævnte fem former for kritik det samme som fem forskellige former for forhold til kærligheden. Det første sådanne forhold er "A-kritikernes".

Som læserne vil erindre, udgøres nævnte kritikere af væsener, i hvem humanitet og kærlighed er altbeherskende faktorer. Og en oplysning om kærlighed og humanitet er for disse væsener derfor den allerhøjeste inspirationskilde. Disse væsener er

derfor selvskrevne til at komme til at elske enhver bog, eller ethvert logisk udtryk for kærlighed, thi de ser i denne eller dette et intellektuelt forsvar for den mentale tilstand, de selv repræsenterer. Da denne tilstand er så fremtrædende hos disse væsener, at det er blevet til "C-viden" hos dem at "vende den højre kind til, når de bliver slået på den venstre", kan de aldrig i noget tilfælde blive ophav til indignation, ond kritik eller bebrejdelse. Thi dette, "at vende den højre kind til, når man bliver slået på den venstre", er jo det samme som at tage væsener og ting i ethvert givent øjeblik, som de netop er. De ved, at dette, at fordre noget som helst andet, er en overtrædelse af kærlighedens princip og bliver identisk med den gnist, der tænder indignationens og dermed hadets lue. En sådan fordring ville de aldrig nænne at lade få fodfæste i deres bevidsthed. Det er denne fordring, der, som vi nu skal se, i så høj grad får fodfæste i de efterfølgende kritikeres bevidsthed og der bliver skæbnesvanger. Thi den er netop det samme som "tærskelens vogtere".

Da "A-kritikkens" ophav i så høj grad er blottet for selviske begær, og det derfor er blevet til "C-viden" hos dem aldrig at vente sig noget andet af livet, end det, det giver dem, bliver de aldrig skuffede over nogen eller noget. De ved, at alt er livets eget korrekte gensvar på deres egen fortidige og nutidige gøren og laden. De er indstillede på at modtage alt, også det ubehagelige, som en guddommelig korrespondance, altså som en gave fra Gud. De ved i en overdådig udstrækning, at ingen i absolut forstand hverken kan gøre eller lide uret. De bliver derfor ikke indignerede på den eller det, igennem hvilket det ubehagelige kommer. De ved, at det ubehagelige er med til at frembringe visdommen, ligesom den stinkende mødding er med til at frembringe sædemarken eller brødkornet. De er af naturen så stærkt medbevidste i livets egen logik, at de kun kan se kærlighed i hvad eller hvem, de så end møder. Der, hvor andre føler "martyrium", begær efter "oprejsning" for "uret", de tror, der er begået imod dem, eller føler indignation imod den eller det, der er ubehageligt for deres fremtræden, ser disse væsener kun Guddommens åbenbaring eller evige tale, vejledning og førelse, og er kun lykkelige ved at være ét med denne guddommelige vilje.

Som man ser, er "A-kritikerne" således fødte til at være kærlighedens sande disciple. Deres væsensnatur er kærlighed. Og de vil derfor som før nævnt kun se kærligheden i hvad eller hvem, de så end møder, og således naturligvis også, når de møder "Livets Bog". Således kun at se kærligheden i alt og alle er at se livets åbenbaring fra Guddommens eget udsigtspunkt. Det er dette syn, vi her må udtrykke som "A-kritikken".

14.26 B-kritikken

Nævnte kritik vil således udgøre det samme over for "Livets Bog" som det, nævnte bog udgør over for universet. Dens indhold er nemlig selve verdensaltets "A-kritik" og udgør, som den udviklede læser ved, et universalt defensorat for alt, hvad der overhovedet kan forekomme i livet og tilværelsen, og følgelig også for sine egne modstandere. Enhver kritik, der ikke repræsenterer en sådan grad af intellektualitet, kan aldrig i noget som helst tilfælde være identisk med en absolut sand kritik, hvilket vil sige: en absolut sand analyse, af sit objekt. Dens fremtræden som "analyse" er derfor mere eller mindre kun en camouflage. Den er, som vi i det efterfølgende skal se, mere eller mindre maskeret indignation, intolerance, åndelig brutalitet eller vold, bagtalelse eller på anden måde forfølgelse. Den har ikke, som "A-kritikken", intellektualitetens og dermed kærlighedens strålende lystvæld i sin atmosfære. Dens glorie er sorte skyer, giftige dunstarter, der formørker alt mentalt lys.

Til ovennævnte formørkede lys hører "B-kritikken". Med hensyn til dens ophav ved vi allerede, at disse i deres daglige tilværelse ikke helt har "A-kritikernes" fuldkomne humane praktiske væremåde. De har ganske vist i stor udstrækning teoretisk "A-kritikernes" indstilling til visdommen eller den højeste sandhed, men de kan ikke ligesom disse omsætte denne visdom i ren praktisk væremåde. De har endnu i stor udstrækning selviske begær eller fordringer til deres medmennesker og livet. Og

deres kritik af dette liv og disse medvæsener kan derfor heller ikke blive så ren og upartisk som "A-kritikernes". Den vil altid være præget af det ufri forhold, som de samme væsener befinder sig i over for nævnte liv og medvæsener.

Da livet og medvæsenerne ikke altid opfylder "B-kritikerens" selviske begær og attrå, bliver hans kritik som regel identisk med en overdreven dadel af samme liv og medvæsener. En absolut fri, nøgtern og upartisk analyse af noget, der er ubehageligt for det selv eller befinder sig i dets selviske begærs disfavør, kan et sådant væsen af naturen ikke give. Skal det give en sådan analyse, kan det kun ske igennem en slags læggen bånd eller tvang på sig selv. Nævnte væsen må tvinge virkningerne af sin selvskhed i knæ, altså et besvær "A-kritikeren" er ganske blottet for. Vi bliver derfor også vidne til, at "B-kritikken" aldrig er ren i sin fremtræden. Den vil i de fleste tilfælde være præget af en ganske overdreven pessimisme, alt efter som dens ophav ikke får opfyldt sine selviske begær eller fordringer. Dog må man her huske på, at "B-kritikeren" jo er et væsen, der har tilegnet sig en vis grad af intellektualitet og i kraft heraf ikke i særlig grad vil lade sin eventuelle indignation og skuffelse gå ud over selve åndsvidenskaben, men udøser den derimod over nævnte videnskabs ophav og dets nærmeste medarbejdere. Og herpå ses det netop, at det ikke er selve åndsvidenskaben, men derimod at det er noget personligt hos nævnte ophav eller dets hjælpere, der er kommen på tværs af opfyldelsen af "B-kritikerens" selviske begær, fordringer eller ønsker, der ligger til grund for pessimismen og indignationen. Vi ser derfor også det særsyn, at "B-kritikken" kan indeholde den største lovprisning eller hyldest til åndsvidenskaben, samtidig med at den er fuld af sortsyn mht. dens ophav og dets særlige hjælpere. Ja, vi finder i "B-kritikken" alle symptomer på, at dens ophav ligger under for "martyrfornemmelsen", ligger under for den samme illusion som den, der bringer alle andre væsener i krig med hverandre, nemlig forestillingen om, at man "lider uret", er blevet "skubbet ud i mørket", er blevet "svigtet" osv. altså alle de symptomer, der ikke alene adskiller "B-kritikeren" fra "A-kritikeren", men også fuldstændigt afslører felter i førstnævntes bevidsthed, hvor åndsvidenskaben eller intellektualiteten endnu ikke er trængt ind. I disse felter er "B-kritikeren" endnu fyldt med vikingeånden, der ønsker hævn og straf over kontrære medvæsener, krav om "oprejsning" for "uret" man har lidt, og nedsabling af dem, man tror, der er skyld i ens genvordigheder eller ubehagelige skæbne osv. Ganske vist bruger "B-kritikeren", grundet på den grad af intellektualitet han har tilegnet sig, ikke de drastiske metoder i sin udløsning af indignation, som vikingen. I stedet for det skarpe sværd bruger den moderne "viking" nu en skarp tunge. Han lader her og der falde bemærkninger, der i ord, hentydninger og meget sigende minespil absolut ikke er tilsigtet at være i modpartens favør, men derimod mere eller mindre er baseret på at sætte tilhørernes fantasi i bevægelse langt ud over det tilladelige eller sandfærdige. Og med dette frie spillerum for fantasien bringer den primitive tilhører det formentlige meddelte og – ikke meddelte – videre, udsmykket og på intelligensmæssig måde gjort troværdigt og forlenet med sensationens allerbedste effekter, hvorved det kommer til at gøre lykke hos andre "B-kritikere" eller modstandere af denne bagtalelseskampagnes objekt. Det er et sådant fantasibillede, der her udtrykkes som "B-kritikken".

14.27 *En intelligensmæssig bagtalelseskunst udløst af indignation over skuffede eller bristede forhåbninger*

Nævnte kritik er således ikke en i kærlighed affattet nøgtern analyse af dens objekt, men udgør derimod i realiteten en i form af en intelligensmæssig bagtalelseskunst udløst indignation over skuffede eller bristede forhåbninger hos dens ophav.

Medens "A-kritikken" er en intellektuel udtrykt forståelse af alt og alle, ganske uafhængigt af personlige begær eller fordelagtige forventninger, og således giver udtryk for en hundrede procents kærlighed, vil "B-kritikken", ved sit indhold af bebrejdelser, krav om oprejsning for sit ophavs "martyrium" og den tilsigtede bagtalelsesmæssige tilsmudsning af modparten og dennes manifestationer, være identisk

med et draget sværd. Og en sådan manifestation vil uvægerligt afsløre sit ophav som mindre intellektuel og dermed mere eller mindre uheldig for ethvert åndeligt discipelskab. Måtte Peter ikke netop stikke det "dragne sværd" i skeden, for at hans følgeskab med verdensgenløseren kunne fortsættes? – Og var det ikke med indstillingen eller ordene: "Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre", Frelseren proklamerede eller åbnede verdensgenløsningen? – Og er det ikke ignoreringen af denne proklamation, der i dybeste forstand ligger til grund for begrebet "dåren vandrer trygt der, hvor engle ikke tør træde"? – Og er det ikke denne vandring, der førte "den fortabte søn" bort fra Faderen til en zone, hvor han måtte "æde sammen med svinene"? – Og var det ikke dette stinkende "bordselskab", der flængede hans gudesønlig bevidsthed i "laser" og "pjalter"? – Og tror man ikke, det var disse "laser" og "pjalter", der åbnede hans bevidsthed for synet af den forkerte vej, han gik, og dermed affødte længslen efter at vende om og gå tilbage til Faderen?

14.28 *Ingen kommer til Faderen uden ved at udrense sin bevidsthed for "B-kritik"*

"B-kritikken" er den sidste hindring for opnåelsen af foreningen med Faderen eller Guddommen. Der kommer således ingen til Faderen uden ved at udrense sin bevidsthed for "B-kritik". Den er, som her vist, udgørende de sidste rester af ufærdige naturer i væsenets bevidsthed og bliver derved synlig som identisk med "tærskelens vogtere". I samme grad, som man opdager sin "B-kritiks" identitet med den fortabte søns "bordfællesskab" med svinene, hvilket i realiteten vil sige: hans anvendelse af de dyriske, smudsige bevidsthedsmetoder og utilfredshed med livet eller det i Faderens manifestationer, der ikke umiddelbart synes at være i hans favør, forfærdes man over denne sin "pjaltethed" eller mentale lazaronstilstand. Og det før så dominerende selviske begær er svundet ind til fordel for ydmygheden, der nu kommer stærkt til orde i hans bevidsthed. Den før så fordringsfulde gudesøn gør nu slet ikke mere krav på dette sit ophøjede familieskab eller denne sin guddommelige værdighed, ligesom han heller ikke mere stiller krav om at spille den eller den fremtrædende eller store rolle i selve åndsvidenskabens eller visdommens tjeneste. Han nærer kun det beskedne ønske: kun at blive en af "sin Faders daglejere". Og her begynder himlen at åbne sig for den "fortabte" gudesøn. Med opgivelsen af alle ønsker, krav og fordringer om gengældelse eller oprejsning for uret, han mener at have været genstand for, er tilbage toget imod Faderens herlighed begyndt. "Den fortabte søn" har fundet sig selv og er blevet ét med sin Fader. "B-kritikeren" er blevet "A-kritiker". Og Guds lysende strålevæld er blevet en modstander fattigere, og menneskeheden en naturlig repræsentant for "en varig fred på jorden" rigere.

Som vi lige har set, er "B-kritikken" ikke så meget en kritik af selve åndsvidenskabens, som den er en udløsning af en indignation imod dennes særlige formående repræsentanter, af hvem "B-kritikkens" ophav mener at være miskendt og derfor af de samme væsener lukket ude fra den eller den særlige mission eller kaldelse i åndsvidenskabens tjeneste, som nævnte ophav mener at have krav på. En "B-kritiker" er altså et væsen, der ikke forstår, at ingen som helst væsener kan lukkes ude fra anden mission eller kaldelse end den, der udelukkende kun har rod i hans egen på ærgerrighed endnu eksisterende fantasi. Hvis Guddommen eller Forsynet ønsker at tildele et væsen en stor eller lille mission, hvilken magt skal da forhindre denne Guds vilje? –

14.29 *B-kritikken afslører sig i særlig grad som "tærskelens vogtere"*

At blive indigneret over, at man ikke kommer til at spille den rolle i visdommen eller på anden måde ikke får den skæbne, man selv ønsker, er jo en blottelse af, at man endnu ikke selv forstår Guds veje. At gøre andre væsener ansvarlige for denne sin skæbne kan kun være kompromitterende for ens kvalifikationer i åndsvidenskab. Og det er netop i henhold hertil, at vi har følt det formålstjenligt her at dvæle så meget ved "B-kritikken". Det er jo denne kritik, der i særlig grad afslører sig som "tærskelens vogtere", fordi dens ophav er vokset ud af både den religiøse trosopfattelse og den

materialistiske gudsfornægtelsestilstand. De kan ikke frakendes mere eller mindre at være åndsforskere og vil derfor i mange tilfælde repræsentere en vis grad af intellektualitet. De er således på en måde udgørende den kreds eller skare af væsener, der er særligt i smeltediglen for at omformes til at blive fuldkomne aspiranter til den ny verdenskultur. Og som vi her har set, hindres de kun i at blive "A-kritikere" i kraft af de selviske naturer i deres eget væsen, de endnu ikke har overvundet og som er uforeneligt med verdensgenløsningens ånd, der er fundamentet for nævnte kulturs fødsel og eksistens på jorden.

Da denne ånds særlige struktur kun kan give sig udslag i den opfyldelse af kærlighedens store bud, der som en lysglorie fra Golgatas kors vibrerede ud over jorden, og som en guddommeligt lydbølge fra Nazaræerens mund: "*Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre*", åbnede verdensgenløsningen for jordens utalte millioner, har vi her en levende åbenbaring af den altgennemtrængende næstekærlighed, der lader det være saligt "hellere at give end at tage", endog når det gælder ens eget liv.

Når det er verdensgenløsningens lysende ånd og dermed fundamentet eller tærskelen til en absolut "varig fred", såvel i ens eget indre som i den ydre verden, er det givet, at ingen fundamentalt kan overskride denne tærskel eller være retmæssige vejvisere og tjenere for indgangen til dette mentale solskin så længe de endnu forgifter tilværelsen for sig selv og andre med selviske fordringer, anklager, bebrejdelser over eller indignation imod den næste, der så ubetinget fordres elsket, for at himlens porte kan åbne sig og fredens lysende tærskel overskrides af den mod Faderen stræbende gudesøn.

14.30 C-kritikkens ophav er materialister

Medens "B-kritikkens" ophav er væsener, der er nået ud over trosstadiet såvel som benægtelsesstadiet over for guddomsbegrebet eller åndsvidenskaben og derfor hører til det åndelige "hungerstadium" eller til dem, der i særlig grad besjæles af spørgsmålet, "hvad er sandhed", er "C-kritikkens" ophav, som tidligere berørt, derimod væsener, hvis hunger går i en helt anden retning. Da de er for intelligente til at tro på de overleverede religiøse dogmer og for lidt intelligente til at forbinde deres rent materielle fysiske oplevelser med højere religiøse foreteelser, fremtræder de som "materialister". Og vi har her for os væsener, der i særlig grad finder tilfredsstillelse i mål- og vægtfacitter. Og så længe disse facitter er tilstrækkelige til at tilfredsstille deres mentale hunger, er det givet, at de kun kan tænke i mål og vægt. Hele deres interesse er derfor udelukkende baseret på ren materiel forskning. De beskæftiger sig som regel kun med rent fysiske fakta og bliver ekspert i disse fakta. Og det er i denne mentale zone, vi i dag finder den moderne videnskab. Og det er herfra, den har kastet sine mangfoldige for menneskeheden velsignelsesrige frugter ud over jorden. At den dermed har vakt respekt omkring sine ophav og gjort dem til højautoriteter i det rent materielle daglige liv er naturligvis en selvfølge. Ja, denne beundring er endog så fremragende, at man undertiden ligefrem tillægger dem ubegrænset autoritet, hvilket altså vil sige: tiltror de samme væsener kvalifikationer til bedømmelse af felter, hvor de i virkeligheden endnu slet ikke hører hjemme. Ophavene til en sådan beundring afslører sig dermed som udgørende en slags trostilhængere af disse væsener. Og det er ikke nogen lille del af jordmenneskeheden, der må skrives under denne konto. Hvis medlemmer af den moderne videnskab, hvilket vil sige: akademikere, doktorer og professorer, siger god for en ting, ja, så vil den blive accepteret af dens trostilhængere. Bliver den ikke accepteret af akademikere, vil den heller ikke blive accepteret af de nævnte tilhængere, ganske uafhængigt af om dette er berettiget eller ej.

14.31 Kun der, hvor videnskabsmanden udtaler sig i sit fag, er det til gavn og glæde for andre

Kan det da tænkes, at det ikke skulle være fuldt ud logisk at følge videnskabens accept

eller ignorering af en ting? – Nej, det kan absolut ikke tænkes. At følge videnskaben er naturligvis det absolut eneste rigtige. Men derimod kan det tænkes, at videnskabens repræsentanter ikke altid i alle felter er hundrede procent i kontakt med videnskaben i deres bedømmelse af ting. Og der, hvor de ikke er det, kan det ikke være hverken logisk eller klogt at lade sig diktere af en sådan bedømmelse. At en professor i geologi pludselig bliver interesseret i spiritistiske fænomener og begynder at udtale sig til stærk fordel for samme fænomener, betyder jo ikke, at hans udtalelser på disse felter er videnskab. Tværtimod, her er han jo begynder eller i heldigste tilfælde slet og ret kun en amatør, ja, måske kun udgørende en ren middelmådig fusker. Hans udtalelser her kan aldrig i noget tilfælde stabiliseres på hans autoritet som geolog. Men ikke desto mindre vil denne hans autoritet, samt hans professortitel, hos trostilhængerne eller en stor del af almenheden bane vej for hans ord, som om han også var ekspert i åndsfænomener. Og disse trostilhængere, der accepterer hans udtalelser om nævnte fænomener, accepterer altså en fuskers udtalelser. De accepterer en mands bedømmelse af en ting, over for hvilken han i virkeligheden endnu kun er lærling, fordi samme "lærling" er ekspert og autoritet i noget, der slet ikke vedkommer åndsfænomenerne og absolut ikke kan give ham kvalifikationer i denne retning. Og deres accept af hans bedømmelse af de nævnte fænomener ville naturligvis have været lige så ulogisk stabiliseret, selv om hans bedømmelse ikke havde været i fænomenernes favør. En professors benægtelse af åndsfænomener, kosmisk bevidsthed, klarsyn etc. kan aldrig i noget tilfælde berettige til accept, når han i disse felter ganske mangler erfaringer og sansevne og her i allerhøjeste grad endnu træder sine børnesko, selv om han også er ekspert i kendskab til jord-, ler- og granitlag.

Da en videnskabsmand, en professor, lige meget hvor stor en ekspert han så end måtte være i et eller andet fag, uvægerlig i sin bevidsthed må rumme felter eller fag, hvor han endnu kun er begynder, en amatør eller blot og bar fusker, vil man således forstå, at hans udtalelser i disse felter ikke kan være videnskab. I en professors bedømmelse af en ting kan man altså udmærket være stillet over for en fuskers opfattelse.

Jeg har fremført dette her, fordi dette ikke er en helt almindelig opfattelse hos almenheden. Samme almenhed tager i udstrakt grad en professors eller anden videnskabsmands udtalelser meget højtidelig eller alvorlig uden at tage hensyn til, om professorens udtalelser forekommer ud fra det felt, i hvilket han er autoritet, eller de forekommer ud fra det felt, i hvilket han endnu er fusker. Således blindt at acceptere alt på et andet væsens blotte titel kan altså, som her vist, ikke alene være uden mental værdi, men kan også i høj grad være uheldigt eller vildledende. Kun der, hvor videnskabsmanden udtaler sig i det fag, hvor han virkelig er blevet ekspert og autoritet, vil hans ord og bedømmelse være frugtbringende, være til gavn og glæde for andre.

14.32 *Hvad videnskaben siger om Livets Bog*

Med hensyn til "Livets Bog" vil den også komme ud for en bedømmelse af mennesker, der hører ind under videnskabens repræsentanter eller hører ind under det her omtalte område, hvor væsenerne kun er materialistisk indstillede. Ja, der har endog adskillige gange været stillet henvendelse til nærværende bogs ophav såvel som til samme ophavs medarbejdere med spørgsmålet "Hvad siger videnskaben om Livets Bog"? – Og vi skal her, i form af "C-kritikken", give et lille strejflys over, hvad disse, den materielle sfæres autoriteter, vil kunne mene om nævnte værk og denne menings sande værdi.

Som antydet i foranstående er videnskabens udsagn om et problem af overordentlig afgørende betydning for det almindelige jordmenneske, ja, så overordentlig, at samme væsen her i stor udstrækning er lige så dogmatisk bundet til nævnte udsagn, som visse religiøse mennesker er urokkeligt dogmatisk bundet til de religiøse dogmer. Og det går her i den materielle retning ligesom i den religiøse, at det næsten udelukkende er troen mere end logikken eller intelligensen, der er afgørende for disse

menneskers indstilling. At det er således, er meget naturligt. Så længe et væsen ikke i tilstrækkelig grad selv har orienteringsevne i et eller andet felt, er det nødsaget til at være afhængigt af de væsener, det betragter som autoriteter eller eksperter i det pågældende felt. Det er den lovens tilskikkelse, som også er bærende i det lille barns indstilling over for forældrene. I de første spæde barneår er det også her troen mere end intelligensen, der gør sig gældende. Et sådant lille barn betragter i disse sine første barneår sine forældre som kapaciteter på "alle" områder og tror fuldt og fast på sin faders og moders udsagn og holdning til ethvert ydre, og for barnet fremmed problem som ufejlbarlig.

Men ligesom det lille barn, efterhånden som det vokser til, og dets intelligens-evne begynder at gøre sig gældende, opdager, at forældrene i virkeligheden er langt fra at kunne udgøre kapaciteter i "alle" retninger, således opdager videnskabens trostilhængere efterhånden også, at den nuværende jordiske videnskab slet ikke er fyldestgørende kapacitet på "alle" felter. Det opdager efterhånden, at der i virkeligheden er mange spørgsmål ved dets egen eksistens, videnskaben slet ikke besvarer intelligensmæssigt tilfredsstillende eller måske endog åbent erkender, at "det ved man ikke" eller på anden måde afslører sin afmagt ved at erklære, at problemet "ligger uden for al menneskelig iagttagelsesevne", og camouflerer denne sin kapitulation ved at stemple ethvert forsøg på at trænge ind på det pågældende gebet som "uvidenskabeligt".

Og ligesom barnet må søge andre veje til sine spørgsmåls løsning, når det ser, at forældrene ikke mere er de rigtige kapaciteter til at afgive denne løsning, således begynder videnskabens trostilhængere også på et vist stadium i deres udvikling at søge andre veje til de spørgsmåls løsninger, som befinder sig i de områder, i hvilke den officielle videnskab enten åbent eller camoufleret kapitulerer.

14.33 *Der findes felter, hvor den autoriserede videnskab må kapitulere*

Der findes altså felter, over for hvilke den autoriserede videnskab må kapitulere. Og det er netop dette, der så ofte glemmes af dens trostilhængere i særdeleshed og af almenheden i almindelighed. Men når der således forekommer områder, felter eller situationer, over for hvilke videnskaben står magtesløs, hvilket vil sige komplet uvidende, hvad vil da dens bedømmelse af de nævnte foreteelser betyde? – Ja, en bedømmelse, der er baseret på komplet uvidenhed, kan jo kun være en afsløring af, at dens ophav hører til de væsener, der vandrer trygt der, hvor engle ikke tør træde. Og afsløringen bliver desto mere kompromitterende, jo mere videnskabelig position og autoritet nævnte ophav sidder inde med på det rent materielle område. Et sådant væsen er ikke nogen pryd for den officielle videnskab, ja, er nærmest en skamplet på denne. Og vi ser da også, at den nævnte videnskabs højeste og ædlest repræsentanter i kraft af deres store sandhedskærlighed flygter ganske uden om at afgive erklæringer om felter, der ligger helt uden for deres kompetence. De forstår, at de erklæringer, de her måtte afgive, umuligt kunne være videnskabelige, og at de ved at afgive sådanne erklæringer ville handle rent uvidenskabeligt. En videnskabsmand, der spreder uvidenskabelige erklæringer omkring sig, kan jo kun være en forræder mod videnskaben og underminerende eller formørkende den hellige flamme, som den sande videnskab i sig selv absolut kun skal og kan være. Er man ikke en sandhedens repræsentant, kan man umuligt være en fuldkommen videnskabsmand. Videnskab er i sig selv sandhed. Den videnskab, der ikke er sandhed, kan umuligt være videnskab.

Og det er da også kun mindre sandhedskærlige videnskabsmænd, der giver sig af med at udtale sig "autoritativt" i de felter eller områder, der ligger uden for deres doktorgrads eller professorats kompetence. De rigtig store videnskabsmænd, de, der virkelig giver menneskeheden viden og forståelse på de materielle områders gebet, fremsætter, i kraft af deres store respekt og ydmyghed over for den absolutte sandhed, ikke en bekræftelse eller benægtelse, de ikke kan stadfæste med uomstødelige

videnskabelige beviser. At fremsætte benægtelser eller bekræftelser, der ikke hviler på dette urokkelige grundlag, er for dem helligbrøde og uforeneligt med deres ånds natur og samvittighed. De stiller sig således neutrale i ethvert felt, der ligger uden for deres kompetence og ved, at de ved denne holdning alene kan sikre sig, at de med deres autoritet ikke kommer til at skade eller forhindre de ny opdagelser eller grene af videnskab, der eventuelt kunne spire frem netop i de felter eller områder. Den finfølelse eller finindstilling af bevidsthed har den robuste videnskabsmand ikke. Han lever endnu i en slags beruselse eller selvglæde over den doktorgrad, han har tilkæmpet sig. Og i denne sin dyrkelse af sin position og utilfredsstillende ærgerrighed bliver han ringeagtende ethvert væsens udsagn eller ligefrem intolerant mod ethvert væsen, der ikke har fået tilegnet sig videnskabens stempel. Og dækket bag sin egen dokortitel udtaler han sig nu ofte meget "autoritativt" kritiserende og fordømmende langt uden for sin kompetences grænser om et sådant væsens meninger og opfattelser uden at ane, at det samme væsen kan stå himmelhøjt over ham i intellektualitet, selv om det hverken har professor- eller dokortitel. En sådan videnskabsmand bliver i nogen grad derved sindbilledet på "den tomme tønne, der buldrer mest". Og det er bulderet fra sådanne "tomme tønner" inden for videnskaben, der i særlig grad når almenhedens ører, idet de mere fremtrædende intellektuelle videnskabsmænd går stille og kultiveret med dørene. Det er ofte kun ekkot fra førnævnte rabalder, der går igen i de "store blades" bogkritik, teater- og filmanmeldelser. Hvem er de "store blade" eller "pressen"? – Ja, er de ikke også foreteelser, der efterhånden har fået sine svorne trostilhængere? – Og er det ikke også blevet et stående spørgsmål inden for en stor del af almenheden: "Hvad siger pressen?" – Og er det ikke således, at pressens svar tages overordentlig højtideligt?

14.34 *Det er med pressen som med videnskaben*

Her må det naturligvis også siges, at det er med pressen som med videnskaben, at dens syn i en overordentlig stor udstrækning er til nytte, gavn og glæde for menneskene, er ofte i samme udstrækning stor saglig vejledning. Men så går det naturligvis her ligesom med videnskaben. Almenheden tror efterhånden, at pressens såvel som videnskabens svar er ufejlbarlige orakelsvar i "alle" foreteelser og i "alle" situationer. Og man forstår, at pressens såvel som videnskabens sympatier eller antipatier for et eller andet problem kan skabe vældige flokdannelser i disses svares favør hos trostilhængerne, der jo alle er væsener, der endnu ikke er vokset fra den dyriske flokbevidsthed. Videnskaben såvel som pressen kan rive vældige masser med i sin antipatisåvel som i sin sympatipropaganda, og det kan jo kun være godt der, hvor det udelukkende er i den absolutte videnskabs eller sandheds favør, men bliver lige så uheldigt, skadeligt, ja, ligefrem krigerisk der, hvor presse og videnskab taler uden for deres kompetence, hvilket igen vil sige, i de felter, hvor pressen såvel som videnskaben kun udgør bulderet eller skramleriet fra de "tomme tønner". Der, hvor dette bulder eller skramleri kalder sig "videnskab" eller "den offentlige mening", der må det naturligvis kollideres med selve livet eller virkeligheden. Der kan kun naiviteten lade sig blænde.

14.35 *Åndsvidenskaben ligger uden for den autoriserede videnskabs område*

Tilbage bliver så spørgsmålet, hvilken videnskabsgren der vil være kvalificeret til at bedømme analyser og stof som det, "Livets Bog" indeholder. Ja, bliver svaret ikke her dette, at nævnte stof ligger uden for de områder, som den autoriserede videnskab på nuværende tidspunkt har udforsket eller er hjemme i? – Da dens domæne i særlig grad endnu er baseret på erkendelsen af mål- og vægtfacitter, vil den ikke kunne udtrykke en sand videnskabelig erkendelse af en bog eller et værk, der udelukkende hviler på "livsytringsfacitter". Fra videnskabens mest fremskredne repræsentanter eller bærere vil vi derfor ikke få at se nogen virkelig bedømmelse af nævnte bog, thi sådanne ædle forskere vil straks erkende dens felt som værende uden for deres viden-

skabelige kompetence. Det vi får at høre som udtryk for, hvad videnskaben siger om åndsvidenskaben, vil derfor hovedsageligt kun være det før skildrede bulder eller skramleri fra de "tomme tønder".

At der kan være doktorer eller akademikere, som udtrykker sympati i åndsvidenskabens favør, ja, endog kan være "A-kritikere", er naturligvis en selvfølge, men deres sympati vil da være udtryk for en helt anden sjælelig side ved deres mentalitet end den, det fag udtrykker, i hvilken de hver især er blevet videnskabsmand eller specialist. At det er således, bliver til kendsgerning igennem den omstændighed, at et andet væsen, der er specialist i samme videnskabelige fag, udmærket kan være af et ganske modsat forhold til åndsvidenskaben, være stærk modstander af denne, ja, ligefrem være den "tomme tønde", der buldrer. Men hverken dette bulder eller den nævnte sympati er baseret på det videnskabelige felt, der danner grundlaget for de to væseners videnskabelige position og akademiske rang eller titel og har således ikke noget med den materialistiske videnskab at gøre.

At denne sjælelige side ved væsenernes mentalitet, der udtrykkes igennem kosmiske analyser, også engang vil nå frem til at høre ind under den autoriserede videnskab, er naturligvis en selvfølge. Og der er da også begyndt at vise sig tilløb til udforskning af den mentale side ved sjælelivet, hvorpå åndsvidenskaben er baseret. Det er denne ny gren af videnskaben, der fremtræder under navnet "parapsykologien". Jeg tvivler ikke om, at denne videnskabsgren kan blive af overordentlig stor betydning, efterhånden som den bliver et produkt af ædle intellektuelle forskere. Men en førstehånds åndsvidenskab kan den aldrig blive, så længe dens repræsentanter ikke selv er udstyret med det kosmiske klarsyn, der udelukkende ligger til grund for virkelig videnskab på de højeste sjælelige områder. Så længe den autoriserede videnskab ikke har et fakultet baseret på væsener med en sådan kapacitet, kan samme videnskab ikke udgøre nogen retmæssig autoritet i absolut åndsvidenskab. Og det, vi derfor får at høre fra den kant, vil derfor som regel ikke blive videnskab, men derimod i stor udstrækning nærmest blive det før omtalte bulder eller skramleri. Så længe den autoriserede videnskab kun kan bedømme åndsvidenskab ved hjælp af væsener, der på grund af sansemæssig uformuenhed på det kosmiske område endnu aldrig ved selvsyn har været i stand til at skue de højere sjælelige foreteelser, på hvilke kosmisk bevidsthed og den heraf følgende åndsvidenskab er baseret, vil den samme åndsvidenskab ligge fuldstændig uden for den autoriserede videnskabs kompetence.

14.36 C-kritikken eller akademikeres "lægmandsopfattelser" af åndsvidenskab

Da dens højeste og ædleste repræsentanter altid vil være besjælet af denne erkendelse og derfor ser, at de endnu ikke har noget grundlag for bekræftelse eller benægtelse af åndsvidenskaben, kan de kun føle det som værende i kontakt med logik og finfølelse at være neutral der, hvor de ikke har den fornødne kvalifikation. Og denne holdning er således det eneste sande svar, den autoriserede videnskab kan give foreløbig med hensyn til alle højere kosmiske problemer og foreteelser. Alle påstande, benægtelser såvel som bekræftelser af åndsvidenskab og kosmiske evner, der i dag doceres af den materielle videnskabs repræsentanter, har ikke andet med denne videnskab at gøre, end at deres ophav er akademikere. Men det videnskabelige felt, i hvilket de er blevet akademikere, doktorer eller professorer, kan ikke være åndsvidenskab, idet et fakultet herfor med kosmisk bevidste lærere endnu ikke findes inden for den autoriserede videnskab. De nævnte akademikeres videnskabelige position er altså baseret på et helt andet fakultet og et helt andet bevidsthedsmæssigt felt ved livet end det, åndsvidenskaben repræsenterer. Denne videnskabelige position giver dem således ingen forudsætninger for at udtale sig autoritativt om åndsvidenskaben. Og deres synspunkter angående denne videnskab kan derfor kun udgøre en almindelig lægmands. At disse akademikeres "lægmandsopfattelser" af åndsvidenskab lige så vel kan blive til blotte følelsesmæssige antipatitilkendegivelser (tøndebulderet), som de kan blive til virkelig intellektuel sympatitilkendegivelse (A-kritik), stadfæster jo kun

yderligere, at deres synspunkter ikke har noget med den autoriserede videnskabelige side af deres bevidsthed at gøre. Der, hvor akademikerens "lægmandsopfattelse" afslører en uintellektuel følelsesindstilling i sit ophavs bedømmelse af åndsvidenskabelige foreteelser, udgør den et uvidenskabeligt forhold til åndsvidenskaben. Da dette uvidenskabelige forhold er baseret på uintellektuel følelse, vil det lige så godt kunne give sig udslag i en ganske udsøgt smiger som i en raffineret dadel, alt efter som det nu passer ind i dets ophavs særlige favør. Det er denne akademikernes uintellektuelle ros og dadel, vi udtrykker som "C-kritikken".

14.37 *D-kritikkens væsener kan være fanatiske tilbedere af moderne religiøse bevægelser*

Den næste form for kritik, der kan opstå over for "Livets Bog", er "D-kritikernes". Som vi allerede har gjort læserne bekendt med, er disse væsener udgørende en type mennesker, der er for intelligente til at tro på de religiøse dogmer, men alligevel for lidt intelligente til at kunne undvære "den guddommelige suggestion". De er endnu i stor udstrækning bundne eller beherskede af "tro" i stedet for intellektualitet med hensyn til deres religiøse indstilling. I kraft af denne deres trostilstand er de endnu ikke frie væsener eller forskere, selv om de også i nogen grad repræsenterer en begyndende intelligensbetoning. Den foreløbige virkning af denne intelligensbetoning er i virkeligheden kun denne, at de er blevet så meget fri af de overleverede religiøse dogmer, at de lige akkurat har kunnet gøre sig fri af de almindelige kirkelige autoriteter, men er i stor udstrækning, grundet på deres endnu overvejende følelsesbetoning, blevet stærkt bundne til de mere eller mindre fremtrædende moderne religiøse bevægelser, såsom: teosofi, antroposofi, spiritisme og lignende. Men som vi tidligere har nævnt, bæres disse bevægelser naturligvis af en højere intellektuel type end den her nævnte og rummer både "A-kritikere" og "B-kritikere". De væsener, hvis kritik vi gerne her vil berøre, udgøres altså af en type, der endnu i virkeligheden slet ikke er nogen fri forsker, men derimod i kraft af sin særligt dominerende følelsesbetonede indstilling er en fanatisk tilbeder af en af de ovenfor nævnte eller lignende religiøse bevægelser og dens særlige struktur og docering af sandheden. At et sådant væsen ikke med en lige så glødende sympati kan se på en anden form for docering af de evige facitter end den, hans egen bevægelse repræsenterer, er naturligvis en selvfølge, idet der her jo ikke er tale om selve intellektualiteten i de nævnte facitter. I kraft af den overvældende følelsesbetoning i stedet for virkelig intellektualitet, der ligger til grund for et sådant væsens bedømmelseskraft, vil dettes bedømmelse altid foregå ud fra, ikke hvad der virkelig er intellektuelt og dermed videnskabelig sandhed, men derimod ud fra, hvad der passer ind i hans særlige sympati for hans egen sekt eller bevægelse. Alt efter som en eller anden fremmed religiøs opfattelse ikke passer ind i denne hans sympati for den religiøse indstilling, han på grund af sit for meget følelsesbetonede væsen er fanatisk tilhænger af, vil hans kritik af nævnte fremmede docering af problemerne nærmest blive i retning af en forfølgelse, ganske uafhængig af om nævnte docering er videnskabelig sandhed eller ikke. Hvis den derimod er i hans egen følelsesbetonede opfattelses favør, vil hans kritik i tilsvarende grad blive en overdreven beundring og sympati for den, ligeledes ganske uden hensyn til, om den er virkelig intellektuel eller uintellektuel.

14.38 *D-kritikkens indignation, uvidenskabelige påstande og bagtalelse*

Hvad et sådant væsen vil mene om "Livets Bog" og de igennem denne afslørede intellektuelle analyser af de evige facitter, vil altså mere være afhængig af, i hvor høj grad den er i det nævnte væsens følelsesbetonede religiøse indstillings favør, end om den er i overensstemmelse med absolut sandhed eller intellektualitet. Er nævnte bogs indhold ikke i særlig grad beskyttende eller udgørende et forsvar for nævnte væsens særlige følelsesbetonede indstilling til de evige fakta, bliver den genstand for forfølgelse, medens den i modsat fald bliver overdreven accepteret, selv om den var aldrig

så ulogisk. At ovennævnte er rigtigt, ses på den kritik, der kommer fra sådanne væsener. Den vil aldrig vise sig at være virkelig saglig, men er derimod mere udgørende udtryk for indignation rettet imod de særlige analyser i nævnte bog, der kolliderer med det her nævnte væsens særlige opfattelse. Disse analyser hævdes således undertiden, uden nogen som helst videnskabelig begrundelse, at være udtryk for "luciferiske" og "ahrimanske" kræfter eller på anden måde at repræsentere vildledende, mørke magter. Hvis der endelig er en motivering, er den næsten altid kun udgørende dette, at den eller den af den kritiserendes favoritlærere har doceret problemerne på en anden måde. Det er således ikke videnskabelige eller konkrete analyser, der er disse væseners våben.

Og der, hvor deres uvidenskabelige påstande ikke kan gøre udslaget, rettes kritikken i værste tilfælde imod selve de nævnte analysers ophav. Bagtalelse eller alskens uvederhæftigheder, der kan mistænkeliggøre dette, lanceres nu til højre og venstre for om muligt ad denne vej at få standset eller svækket dettes formentlige sorte manifestationer. Ord som "charlatan", "svindler" eller "bedrager" er det særlige kasteskyts, hvormed man ynder at stene fremmede religiøse bevægelses ophav og deres medarbejdere. Da førstnævnte væsener, som det også fremgår af vor tidligere beskrivelse, grundet på deres store følelsesbetonede tilstand, også er både forfængelige og ærgerrige, vil spørgsmålet om bevarelsen af deres egen sekts fysiske position og anseelse også være en stor afgørende faktor i deres bedømmelse. Enhver anden bevægelses vinden terræn i fysisk position og popularitet som en faretruende medbejder til publikums gunst er også af en stærk fremtrædende mørk indflydelse på disse væseners holdning over for en sådan voksende ny religiøs indstilling.

Som vi her har set, er disse i alt for høj grad følelsesbetonede væsener således ude af stand til at give en saglig bedømmelse af nævnte ny indstilling. Deres eget selvsrent personlige velvære, position og anseelse er endnu i en alt for høj grad knyttet til deres særlige religiøse sekts struktur og position, således at samme velvære for dem synes at stå og falde med nævnte sekts væren og ikke-væren. Virkelig højintellektualitet er endnu ikke nogen afgørende faktor i disse væseners bedømmelsesevne. Enhver form for kritik fra sådanne væsener vil derfor næsten altid afspejle sig som en ren indignation imod udviklingen af religiøse institutioner og bevægelser, der kan være en faretruende krænkelse af deres egen personlige religiøse position, ganske uafhængig af, hvor intellektuelt berettiget og underbygget de nævnte institutioners og bevægelses mentale og fysiske fundament så end måtte være. Det er en sådan kritik af mit åndsarbejde, vi udtrykker som "D-kritikken". Overalt, hvor et åndeligt arbejde bliver kritiseret eller angrebet ved hjælp af indignation, bagtalelse eller uintellektuelle følelsesmæssige begrundelser eller en ren og skær personlig forfølgelse af anderledes tænkende væsener vil det altså være denne uintellektuelle kritik, der gør sig gældende. Men når bagtalelsen ikke har nogen realistisk begrundelse i virkeligheden, og kritikken af vor åndelige indstilling kun er en uintellektuel, følelsesbetonet udløsning af et væsens indignation, vil den være ganske uden indflydelse over for alt, hvad der virkelig er af sandhed. At gengælde sådanne væseners mentale forfølgelse med en ny indignation vil kun afsløre, at man selv er en udpræget "D-kritiker". Thi enhver form for indignation er en følelsesbetonet udløsning, der urokkelig afslører sit ophav som uintellektuelt.

14.39 E-kritikerne er alle trosbundne i religiøse sekter

Foruden de fire former for kritik, vi her har beskrevet, eksisterer der endnu en form for kritik. Denne stammer fra "E-kritikerne" eller væsener, der alle uden undtagelse er urokkelig trosbundne til religiøse sekter. Da dette at være trosbundet er det samme som at være suggereret ind i en eller anden mental tilstand, er sådanne væsener endnu ikke at betragte som frie væsener med hensyn til de tanker eller opfattelser, der hører ind under den side ved deres mentalitet, der er underkastet suggestionen. De kan derimod være udmærkede intelligensbetonede forskere, ja, kan endog være

videnskabsmænd på mentale felter, der ligger uden for den bundne side ved deres mentalitet. Da denne suggestion binder alle de tankecentre i samtlige væsener, igennem hvilke de opfatter religiøsitet, kan disse væsener slet ikke tænke eller opfatte i nogen som helst anden religiøs retning eller have nogen anden religiøs forestilling end den, der kan rummes inden for suggestionens spærregrænse. Det vil således være ganske umuligt for disse væsener at sætte deres fornuft eller intelligens i en harmonisk forbindelse med den religiøse indstilling, som suggestionen tvinger dem til at have. En sådan brug af forstanden eller en sådan forbindelse er for dem helligbrøde, er blasfemi, ja, er ligefrem syndig. Guddommen er for dem "uudforskellig", ligesom "hans veje er uransagelige". Og de nævnte væsener er fuldstændig tilfredse med denne indstilling. De føler ikke på nogen som helst måde savnet af virkelig logisk begrundelse for deres tro. De holdes urokkeligt i denne af det samme urinstinkt som det, der fører trækfuglene frem og tilbage over land og hav, eller får den lille lige udrugede kylling til med det samme at lede eller skrabe efter et korn. Ligesom nævnte urinstinkt kan lede væsenet, såvel over land som hav, tusinder af mile, eller lede den lille kylling til kerner eller korn, kan det også føre det levende væsen frelst igennem den uintellektuelle sfære eller vinterzone i spiralen.

I en zone, hvor intelligensen endnu ligger latent, ville væsenerne være så temmelig uheldigt stillede, hvis ikke nævnte suggestion som et urinstinkt holdt dem urokkeligt bundne til den for dem engang foreskrevne vej gennem det mørke, der skiller spiralernes intellektuelle sfærer fra hinanden. I en sådan mental mørkezone, hvor væsenerne endnu ikke ad intellektuel vej kan klare sin kosmiske rejse, er det guddommeligt, at Forsynet gennem suggestionen kan binde væsenerne til solide førere, der kan føre dem frelst gennem alle mentale skær, indtil de ved egen hjælp gennem udviklingen kan tage deres egen intellektualitet i brug og dermed frigjort kan fortsætte spiralrejsen ved egen fri viljeføring. Det er denne flokbevidsthed, instinkt- eller trostilstand, vi kender fra "Livets Bog" som "den guddommelige suggestion".

14.40 *Alle E-kritikere er underkastet "den guddommelige suggestion"*

Da alle "E-kritikerne" er væsener, der endnu er underkastet denne suggestion, der netop viser sig som en umådelig stærk tro og en herpå baseret lige så stærk tilslutning til en eller anden religiøs sekt eller bevægelse, uden at denne tro og tilslutning er baseret på noget højere intellektuelt grundlag, men derimod mere på instinkt, vil disse væsener således være ganske uimodtagelige for intellektuel bearbejdelse af denne deres indstilling. Den kan ikke rokkes ved noget som helst udover de drastiske lidelsesskæbner, der i særlig grad er primitivitetens eller de mentale mørkezoners kolorit. Disse bearbejder efterhånden følelsesevnen, der igen kaster refleks tilbage på instinktevnen, hvorved suggestionen rokkes i sin grundvold, og væsenets tro begynder at opløses i en række tvivl. Og det var jo en mere eller mindre fremskreden tilstand af denne opvågning, der netop karakteriserede de andre former af de her i nærværende artikel omtalte kritikere af "Livets Bog". Medens disse var mere eller mindre modtagelige for intellektuel påvirkning, er "E-kritikerne" derimod væsener, der endnu ikke har nået den virkelige tvivltilstand. De tror ganske uafhængig af nogen som helst intelligensmæssig begrundelse. Om det, de tror på, eller den religiøse indstilling, de har, er logisk eller ulogisk er ganske uden indflydelse på deres tro.

At disse væsener ikke kan forstå et værk som "Livets Bog" med den overvældende religiøse frihed og uafhængighed af tro, dogmer, fortidige profeter og hellige bøger, som den repræsenterer, er naturligvis en selvfølge. For sådanne væsener ville en accept af samme bog være det samme som et spring ud i en bundløs mental afgrund. De har jo ikke selve intellektualitetens stærke vinger til at bære sig eller holde sig oppe, således som alle de væsener har, til hvem nævnte værk er skrevet. At tro, at man kan omvende disse væsener til "Livets Bog" vil være en meget stor misforståelse, ligesom et forsøg herpå vil være et brud på kærlighedens love og således slet ikke

være i kontakt med selve "Livets Bogs" forskrifter. De intellektuelle må dog være "ældre" i udviklingen end de uintellektuelle. Hvad er da i dette tilfælde mere i kontakt med livets kærlighedslove, end at de "ældre" må forstå de "yngre", de intellektuelle må forstå de uintellektuelle. Og med denne forståelse indtræder jo en fuldkommen tolerance.

At vi ikke kan vente en sådan tolerance fra de i troen endnu bundne væsener er naturligvis en selvfølge. De har jo endnu ikke mærket intellektualitetens guddommelighed eller kan fatte, hvor kolossalt dens vinger kan bære igennem verdensaltet. De kan derfor kun se, at alle, der ikke har deres stærke tro eller tillid til de overleverede autoriserede religiøse forskrifter og idealer, hjælpeløst styrter i dybe afgrunde, ja, er ligefrem "fortabte" eller på vej til "helvede". Med denne indstilling og fatteevne er det givet, at de kun kan betragte enhver, der afspejler noget af den fred, optimisme eller lykkelige tilstand, som "Livets Bog" urokkeligt giver sin intellektuelle læser, som frækt hykleri, hovmod og pral eller ligefrem gudsbespottelse. Det er jo umuligt for disse at fatte, at en virkelig fred og lykke skulle være tilgængelig uden om de særlige forskrifter og idealer, der for dem er hellige.

Den kritik over "Livets Bog", der kan komme fra disse væsener, vil altså ikke på nogen som helst måde være udtryk for intellektualitet, men derimod i særlig grad være udtryk for uintellektuelle instinkt- og følelsesmæssige mentale udbrud, der på en eller anden måde vil dømmes "Livets Bog" som et produkt af "mørke magter" og dens ophav og tilhængere som væsener, der iler mod "en evig fortabelse". Det er dette syn på en intellektuel manifestation, vi her udtrykker som "E-kritikken".

14.41 At være besjælet af en fuldkommen tolerance er at være mentalt frigjort

Vi har hermed givet læserne et overblik over de særlige former for synspunkter, som forskellige væsener i kraft af deres særlige psyke eller mentale udviklingsstadium er nødsaget til at have over for "Livets Bog", dens ophav og tilhængere. Ved hjælp af dette overblik skulle således alle "Livets Bogs" tilhængere være indforstået med, at disse fremmede synspunkter alle uden undtagelse er naturlige foreteelser, over for hvilke enhver form for intolerance, indignation og vrede vil være udtryk for primitivitet. Man kan jo ikke med intolerance eller vrede flytte væsenerne fra et udviklingstrin til et andet. En bevidsthedsindstilling, man ikke har sanselig begavelse til at have, kan ikke påføres ved fysiske eller mentale piskeslag. Med forståelsen af dette bliver enhver udøvelse af intolerance, vrede og indignation således det samme som en vandring der, hvor engle ikke tør træde. Og det var for at forskåne mine læsere for denne blinde vandring, at jeg har følt mig tilskyndet til at fremkomme med nærværende overblik over de fælder og faldgruber, som andres manglende forståelse af livets højeste problemer kan være for mine læsers ro og ligevægt.

At være tolerant er ikke det samme som at råbe hurra for alle mulige udskejelser og primitive tendenser, men er at "forstå" alle sådanne foreteelsers absolutte nødvendighed som trin i passagen fra primitivitet til fuldkommenhed. At forlange, at væsenerne ikke må befinde sig på disse trin, er at forlange, at væsenerne skal springe fra primitivitet til fuldkommenhed uden i kraft af erfaringer eller naturlig vækst. Og et sådant forlangende vil være ganske umuligt at opfylde for ethvert levende væsen. Et tolerant væsen vil derfor aldrig begynde at bearbejde et andet væsen med analyser, idealer og begreber, der mere eller mindre ligger uden for dette andet væsens fatteevne, og undgår derved helt den mørke atmosfære, der ellers kan føre til vild intolerance, primitiv diskussion eller ligefrem skænderi og vold. Det fremkommer således ikke med sine egne meninger i tide og utide, men kun der, hvor det i kærlighed og sympati kan komme på en virkelig harmonisk mental bølgelængde med et andet væsen. Kun denne metode for udbredelse af den højeste form for mentalitet kan være i kontakt med kærlighedsloven. Og hvis væsenet alligevel kommer ud for at blive genstand for andres intolerance, ja, så vil den sande forståelse af disse andre væsener, som vi her har set, kun føre til, at de på en logisk og kærlig måde går til højre, når de andre går til

venstre, eller går til venstre, når disse andre væsener går til højre.

At være genstand for andres intolerance er at være stillet over for mentale slaver. Det er at være stedet over for ufrie væsener, væsener der mere eller mindre endnu er fastnaglede til primitive bevidsthedssfærer.

Selv at have en hundrede procents forståelse af dette og dermed være besjælet af den heraf følgende fuldkomne tolerance er at være mentalt frigjort. Og kun den mentalt frigjorte kan leve i den lysglorie, der udtrykkes i verdensgenløsningens evige sætning: "Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre".

Skrevet som fortsat artikel til *Kosmos* fra 1941 (1) til 1942 (3).